

Foto: Dolina Triglavskih jezer – Ledvička.
Avtor: Primož Grudnik

Kimavec 2018

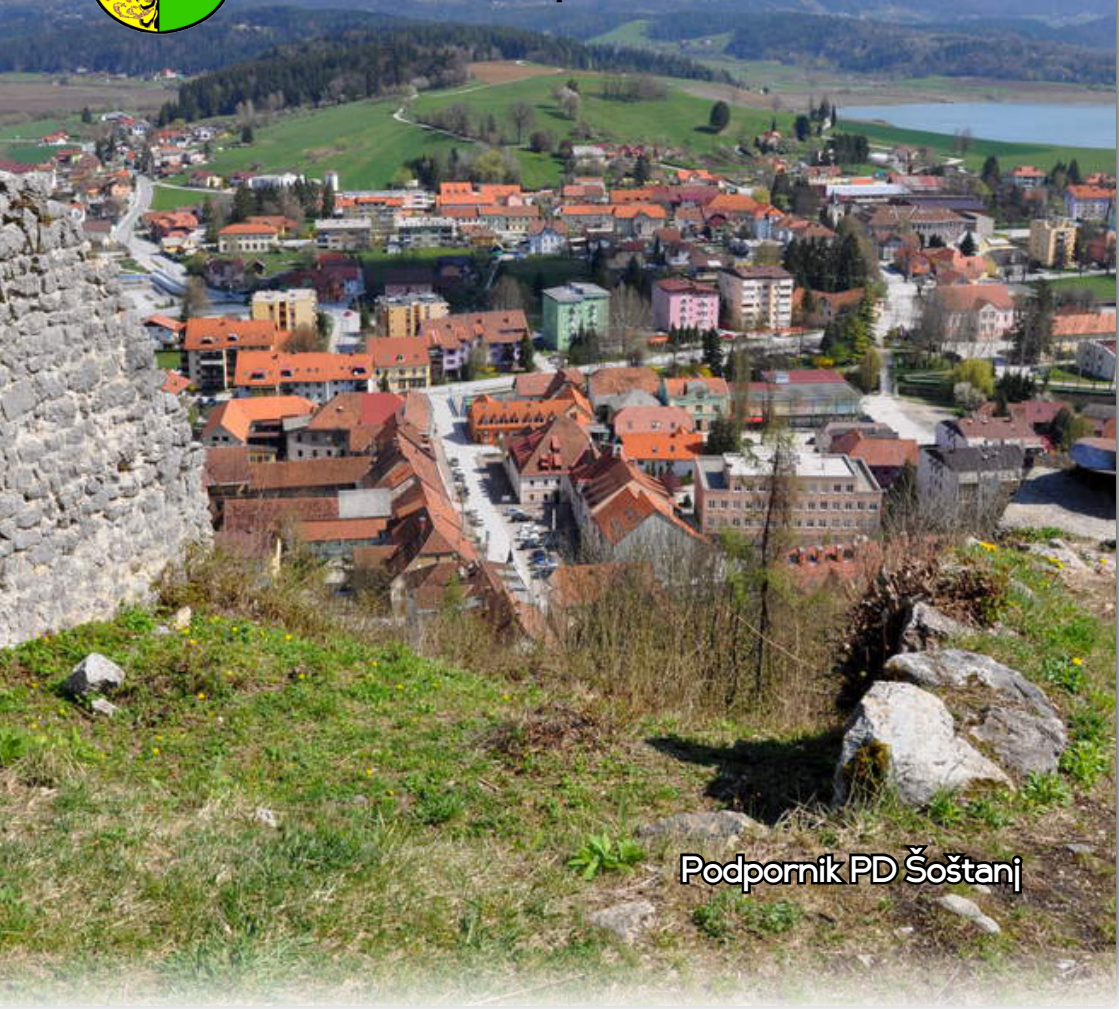
Planinski popotnik

števila 26, letnik XXIII

Občina Šoštanj

www.sostanj.si

Podpornik PD Šoštanj

PLANINSKI POPOTNIK je interni časopis Planinskega društva Šoštanj. Izhaja enkrat letno, je brezplačen, prejemajo pa ga člani PD Šoštanj. | **Uredniki:** Andreja ŠTUMBERGER, Primož GRUDNIK | **Fotografije so prispevali:** avtorji posameznih prispevkov | **Spletna izdaja** | **Lektoriranje:** Petra ŠTUMBERGER | **Oblikovanje, prelom:** MEDIA CENTER, Marko Gorjup s.p., Število izvodov: 100 ISSN: 1581 – 5714
September 2018 | Članki v Planinskem popotniku niso honorirani. Vse napake so namenjene pozornim bralcem. Planinski popotnik spada med proizvode turistične propagande in informativne publikacije.

Kazalo

4	Uvod – Nikoli ni prepozno
5	Kako čas beži
7	Kako kot geografinja gledam na gore
11	Delovanje planinskega krožka
12	Izleti mlajše planinske skupine na OŠ Šoštanj
13	Planinski tabor čez 60 let
14	Na Raduho po gamsjih sledih
17	Da, res si kraljica KSA
20	Poročilo markacistov
21	Poročilo zlatorog
23	Poročilo vodniškega odseka za leto 2017
24	Planinska sekcija Gaberke
25	Lička Plješivica
27	Izleti 2017
30	Plan aktivnosti 2018
32	Planinski tabor Korzika
38	Organizirano kolesarjenje po čudovitih poteh narave in urbanega okolja
43	Opis izletov 2018
53	Članarina
55	Planinski večeri

Planinsko društvo Šoštanj deluje na področju zahodnega dela Šaleške doline že preko 110 let. V okviru društva delujejo mladinski, vodniški in markacijski odsek ter dve sekciji: Zlatorog in Gaberke. Društvo upravlja tudi dve obhodnici in sicer Trško pot okoli Šoštanja in Ravensko pot. Včlanjenih je okoli 300 planink in planincev, ki imajo možnost, da se udeležijo preko 20 izletov, pohodov, taborov in tur, ki jih društvo organizira vsako leto. Postanite oz. ostanite člani PD Šoštanj tudi vi!

Obiščite društveno pisarno na Koroški cesti 13 (bivši vrtec Lučka) v uradnih urah, ki so vsak četrtek od 18h do 20h.

Telefonska številka PD Šoštanj: 070 804 457

... skupaj od leta 1904

Uvod

Nikoli ni prepozno

Marsikdo se je na letošnjem občnem zboru našega društva spraševal, kje je Planinski popotnik? Seveda popolnoma upravičeno, saj društveni bilten praviloma izhaja v času letnega občnega zbora že vse od leta 1994. In tudi letos ne bo drugače, pa čeprav z zamudo zaradi objektivnih razlogov. Zakaj Planinski popotnik letos ni izšel pravočasno v tem trenutku sploh ni pomembno. Najbolj pomembno je trenutno to, da imate pred sabo 26. izdajo društvene publikacije, v kateri je predstavljeno delovanje društva v preteklem letu 2017 ter navedene vse aktivnosti v tekočem letu, ki smo jih pripravili za vas. Za letošnje leto, pa čeprav ga je polovica že mimo, za vas pripravljamo še veliko zanimivih aktivnosti, zato vas vabim, da se jih v največji možni meri udeležite...saj leta bo kmalu konec.

Že obstoječemu klasičnemu programu bomo dolgoročno največ pozornosti namenili mladim, saj smo kadrovske tukaj najbolj podhranjeni. Dejstvo, da se mladi preprosto ne zavedajo, kaj zamujajo, ko dneve in noči dragoceni čas izgubljajo na družbenih omrežjih, je zelo zaskrbljujoče, sploh, če še upoštevamo, da pretirano sedenje za elektronskimi napravami škoduje zdravju. Nenazadnje

je naše poslanstvo poleg promoviranja zdravega načina življenja predvsem vzgajanje mladih v luči, da je potrebno okolje in naravo, v kateri živimo, spoštovati in jo ohranjati čisto. Ravno preko naših akcij, kot so izleti planinskih skupin osnovne šole in vrtca, orientacijska tekmovanja, planinske šole in planinski tabori, imamo idealno priložnost, da našim zanamcem pokažemo prave vrednote sobivanja z naravo, posledično pa jim omogočimo zdravo, družabno in predvsem kvalitetno preživljanje prostega časa.

Za nami je izjemno uspešno leto 2017, v katerem nam je praktično uspelo izpeljati vse akcije, tabore, orientacijska tekmovanja, planinske večere in še marsikaj drugega. Za vse lepe trenutke, direktno ali posredno preživete s Planinskim društvom Šoštanj, ste zaslužni seveda vsi člani in simpatizerji društva, ki nas s svojo zelo številčno udeležbo na naših akcijah vztrajno podpirate. Pri izbiri aktivnosti gre seveda velika zasluga vsem članom organov društva, ki se maksimalno trudijo narediti program društva čimbolj pester za vsakega izmed vas. Za konec bi se še rad iskreno zahvalil našemu bivšemu predsedniku Mateju Kortniku, ki je v preteklih dveh mandatih in pol izjemno uspešno vodil naše društvo ter izpeljal enega večjih projektov v zadnjem času, to je selitev društvenih prostorov v Vilo Lučka na Koroški cesti 13, kamor je vsak izmed vas vedno vljudno vabljen. Se vidimo v hribih!

Jure Grudnik
Predsednik PD Šoštanj

Kako čas beži!

Drage planinke, planinci, člani Planinskega društva Šoštanj in ostali bralci. Vajeni ste bili, da je Planinski popotnik, stalnica društva, izhajal pred vsakoletnim občnim zborom društva. V njem ste našli zanimive članke o širšem delovanju društva. Do leta 2015 je Planinski popotnik skrbno urejala Andreja Konovšek Jalen, skupaj s souredniki, katerim se ob tej priliki iskreno zahvaljujemo za vložen trud in čas. Tako je v nadaljevanju urejanje Planinskega popotnika ostalo v zraku. Porajali so se celo dvomi, da ga ne bo. In ker tega nikakor nismo želeli dopustiti, se je pojavila ideja, da Planinski popotnik v urejanje prevzamem jaz. No, pa takrat še nisem vedela, da bo moj prosti čas postal zelo okrnjen. Pot življenja vodi skozi različna obdobja, naše vloge se menjujejo, deležni smo precejšnjih sprememb. V nekem trenutku življenje dobi drug pomen, prioritete so drugače. Ker na vidiku ni bilo drugega, da bi urejanje popotnika prevzel, se je posledično zbiranje člankov, slik in ostalega gradiva precej zavleklo. S pomočjo Primoža Grudnika ter Janeza Kugoniča nam je le uspelo in tako je Planinski popotnik za leto 2016 v številki 25 izšel s precejšnjo zamudo v elektronski obliki.

Kljub temu je številka 25 prešla tudi na papir in izšla v tiskani obliki skupaj s številko 26. V nadaljevanju je ob oblikovanju glasila padla odločitev, da potrebuje tudi nekaj »stilске preobrazbe«, kar se kaže v osveženi podobi popotnika. Da v naslednjem letu pridemo na »stare tire«, torej na izdajo popotnika pred občnim zborom Planinskega društva Šoštanj 2019, gradivo že pridno zbiramo. Želimo si, da bi bil Planinski popotnik

še bolj pester, zato vljudno vabimo k sodelovanju vse, ki obiskujete skupinske izlete, akcije, tabore in ostale aktivnosti društva in vse posameznike, ljubitelje gora, da z nami delite svoje utrinke s »planinskih stezic« in s tem ponudite bralcu vpogled v gorsko življenje, morda komu s tem tudi idejo za raziskovanje naše, tako zelo raznolike narave. Ob tej priliki se še enkrat zahvaljujem vsem, ki nas kljub časovni stiski podpirate, vsem avtorjem člankov, ki svoja doživljanja obiskov gora na simpatičen način »zlivate na papir«, vsem ostalim pa za veliko dozo razumevanja.

Ker 26 številka Planinskega popotnika izhaja že skoraj v jesenskem času, počasi pa se bo v gorovje za lep čas naselila zima in s tem, predvsem v visokogorju tudi debela odeja snega, je dobro opomniti na varnost ob obisku le-teh. Vsak planinec se mora zavedati, da nesreča v gorah nikoli ne počiva, da je njihov obisk močno povezan z nevarnostjo. Da bo naš obisk katerega koli cilja že, čim bolj varen, je dobro upoštevati predvsem naslednje smernice:

- svoj pohod planirajte dovolj zgodaj (v poletnih mesecih v izogib vročini in možnim vročinskim nevihtam, v jesenskih in zimskih pa v izogib mraku ali prehitremu in zato nepredvidnemu vračanju v dolino), s hojo pričnite počasi in z enakomernim tempom, počitek in trajanje naj določi najšibkejši člen,
- informacije o vremenu so ključnega pomena,
- cilj vašega vzpona ali pohoda je nedvomno varna vrnitev domov, in ne samo osvojitve vrha, vzpon prilagodite vašemu zdravstvenemu stanju ter psiho-fizičnim sposobnostim, redne

malice in pogosto pitje preprečuje izčrpanost in dehidracijo, ko začutite znake utrujenosti ali izčrpanosti, se ustavite za daljši počitek,

- pravilna izbira planinske opreme (sestavni del osebne opreme so planinski čevlji, saj je mehka obutev nevarna. V nahrbtniku naj bodo poleg malice, pijače in osebnih dokumentov tudi rokavice, kapa, vetrovka, zaščitna krema, sončna očala, rezervna oblačila, kompas, ustrezen planinski zemljevid, zavitek prve pomoči z zaščitno folijo, piščalka, bivak – spalna vreča, vžigalica, sveča in baterijska svetilka, mobilni telefon. Seveda je treba temu glede na izbrano pot pristaviti tudi dodatne, specializirane pripomočke (plezalna vrv, cepin, včasih tudi dereze in čelada).

- vzpon načrtujte s primernim spremljevalcem, saj je v nasprotnem primeru vzpon bolj tvegan, če gore obiskujete z otroki jim morate nameniti posebno pozornost in se jim povsem prilagoditi,

- o svojem načrtovanem vzponu obvestite domače, saj lahko ti pravilno ukrepajo, če vas ob predvideni uri še ni domov,

- če želite v koči prenočiti, se predhodno pozanimajte glede odprtosti koč in prenočišče rezervirajte, vpišite se v vpisno knjigo,

- za vzpone uporabljajte izključno označene planinske poti, kajti vse več nezgod se zgodi prav pri hoji po brezpotjih, iskanje poškodovanih izven poti je oteženo, s hojo po brezpotju pa lahkomišelneži ne ogrožajo le sebe, ampak s proženjem kamenja tudi ostale planince, ki se gibljejo po poteh,

- poskrbite, da vse, kar prinesete s seboj v gore, tudi odnesete v dolino,

- dolžnost vsakega obiskovalca gora je, da ob nesreči pomaga v okviru svojega znanja, izkušenj in možnosti,

- poškodovanega najprej

zavarujete pred nadaljnjimi poškodbami in mu dajte prvo pomoč. O nesreči čimprej obvestite gorsko reševalno službo na številko 112 ali policijo na številko 113.

Smernice povzete iz vira na spletu (<http://www.varensvet.si/varnost-v-gorah/>).

Vsem želim čarobno preživete trenutke v gorskem svetu ter varen korak.

Andreja Štumberger

Kako kot geografinja gledam na gore

Sedeč pred Cojzovo kočo na Kokrskem sedlu

Kako pogled poraja misel, morda celo geografsko

(Doživljajsko razmišljanje – poskus zadostiti pogoju za pristop k izpitu)

Sedim pred Cojzovo kočo na Kokrskem sedlu in pred mano se odpira pogled na Kočno, Grintovec, Kalško goro, v Suhi dol in dolino Kamniške Bistrice. Poleg omenjenih gora in dolin opazujem velika in strma svetlo siva, skoraj bela, melišča pod Kočno, rušje na pobočju Grintovca, od vzhoda približujoče se oblake in čudovito ostenje Kalške gore.

Vse omenjeno z mano vred občudujeta Andrej in Miha. Andrej kot plezalec vidi tudi staro plezalno pot na Kalško goro in Miha nama – vedoč, da sva jamarja – kaže mnoge luknje, rekoč: »Poglejta, tam so jame!« Vidiva vse tiste vhode, a vidiva tudi vse druge jame, ki se skrivajo v kotanjah in pod ruševjem na pobočju, ne zaman imenovanem Jame. Vsaj nekatere od njih so označene z določenimi črkami in številkami – znak, da so jih raziskovali Francozi.

In potem se zavem, da ne vidim le vsega naštetega, temveč tudi rjavo-rdeč odtenek v barvi kamnine pod Kočno, ki ga mimoidoči planinci zaznajo kot svarilo, da na to pot nikar, če se približuje nevihta, geograf v meni pa iz spomina privleče misel o bobovcu in limonitu, o fužinarskih planinah in dnevnih kopih, katerih

posledica so čudne luknje na predelih zgodnje poselitve na Komni in ki so razlog nastanka ljubkega jezera na Vodotočniku. Ob misli na morebitni dnevni kop železa tako visoko v gorah se moja sopotnika pridružita geografskemu razmišljanju s praktičnim preračunavanjem rentabilnosti početja za današnji čas in kraj, kamor je usmerjen pogled, ko je, odkar so Kitajci pokupili vse železarne, odkupna cena kilograma te kovine le trinajst centov.

Včeraj se je Mihi ob vzpenjanju po lepo uhojeni poti porajalo vprašanje, kako naredijo, uredijo in nadelajo planinske poti. Meni je v teoriji potna erozija jasna, za ponazoritev pa sem mu opisala svojo izkušnjo pred petnajstimi leti komaj opazne poti z zbledelimi markacijami in v nadomestilo postavljenimi možici, na kateri smo zašli, ker je bila ovčja steza bolj jasna od planinske, in kako je ta pot po kasnejšem ponovnem markiranju v enem letu postala nezgoreljiva, celo več, kar grešno vrezana za celih deset centimetrov v prst, kjer ta sploh bila prisotna. Naprej je stekla bolj moška debata o tem, kakšen vrtalnik je potreben za nadelavo vseh klinov in stopnic, utmila se je sočustvujoča misel, da je bencin treba prinesiti s sabo, da je to težaško delo in da so markacisti prostovoljci ter da: » ... saj res, nekaj let nazaj so se zbirali prostovoljni prispevki za obnovo slovenskih planinskih poti! ... «

Ni nas veliko pred kočjo. Družina, ki si je privoščila joto, možak, ki prebira tanko knjižico, dama, ki se sonči, trije mladeniči, ki so si ravno oprtali nahrbtnike, in nekaj

tekačev, ki se na poti mimo koče sploh ne ustavijo. Trenirajo, merijo čas, čez par tednov jih čaka tekma – gorski tek na Grintovec. Iz koče pride oskrbnica in poišče gospe, ki sta naročili hrano in pijačo. Spomnim se, kako je ob našem včerajšnjem – skoraj nočnem – prihodu potarnala, da smo edini gostje, da je neizkušeni planinec kljub ponujenemu gostoljubju za nočitev raje izbral bivač in kako so tri velike najavljene skupine tik pred zdajci odpovedale svoj prihod. In to potem, ko je bil že ves kruh (in ostala hrana) nabavljen, jabolčni zavitek pečen in polpenzion za devetdeset ljudi tako rekoč pripravljen. Kam sedaj z vsem tem? Kako se v prihodnje takšnim situacijam izogniti? Bi bile potrebne kavcije? Kako rezervacije preverjati in potrjevati? Nekaj grenkobe je zavest o nastali situaciji pustila tudi v nas in sama sem v sebi soočala tako aktualno tematiko: slovenske planinske koče s skromno ponudbo in trajnostno naravnostjo proti slovenskim planinskim kočam kot hotelom in pridobitno gospodarsko funkcijo. Po drugi strani mi je na misel padlo strahospoštovanje potrebno pri obiskovanju gora, in upoštevanje vremenskih napovedi, snežnih razmer in svojih psihofizičnih sposobnosti. Kaj vse nas lahko prestraši, kaj vse nas lahko ustavi, na kaj vse moramo biti pripravljeni! Bo ves nabavljen kruh odkupil Radio Sora, ki je napovedoval nevihte? Ali vodja avstrijske skupine, ki ni preveril obsega snežišč? Ali premalo kondicijsko pripravljeni planinci, ki so precenili sami sebe in bodo prej obrnili? Ali kar oskrbnika, ker od prej naštetih tako ali tako nihče ne bo prišel blizu?

Vetrnica pred kočo se hitro vrti in tiho brni. Sonce močno sij, zaradi vetra njegovega sevanja ne zaznam kot vročino. Koča je glede električne energije samozadostna. Sonce in

veter in varčnost – pa je ne zmanjka. Varčujejo tudi z vodo. Še bolj kot z elektriko. Kapnica in majhen izvir sta vse, kar je ulovljivo. Ostalo odteče. Hitro, kakor pride. Dobro se spomnim, da je bila ravno tu gor nekaj let nazaj prava vodna kriza. In da je tovorna žičnica prevažala bistveno več vode kot piva.

Andrej pospravlja svojo čelado. Ne bo je več potreboval. Zelena vrhova smo osvojili, čaka nas le še pot navzdol. In sedaj začnem razmišljati o našem tako zelo krušljivem apnencu. O eroziji, ki jo povzročajo podnebni vplivi, o eroziji, ki jo povzroča hidrologija, o eroziji, ki jo povzroča raztapljanje, o eroziji, ki jo povzročamo ljudje, živali in rastline. Razmišljam tudi o tektoniki, ki je dvignila in obračala in gubala in prelamljala (in to še zmeraj počne) vse, kar vidim pred sabo. Na planinski poti še nikoli nisem videla toliko sige kot danes. Od kod je prišla? Kaj se je zgodilo? Vedno sem imela rada kamne. Odkar pa jih gledam z geografskimi očmi, jih še toliko raje vzamem v roke in se ob njih zamislim.

Sedaj me iz pogleda na brečo zbudi sunek vetra in šum zastave, ki je zaplapolala. Slovenska zastava na nekdanj nemško-avstrijski planinski koči. Meni zelo ljub prizor, ker imam domovino neskončno rada. Upošteva je zgodovinska dejstva se nasmehnem ob misli, kakšna svoboda je v tem, da nam v postavljanju koč ni več treba z nikomer tekmovati in da na Triglavu ni več barvanja Aljaževega stolpa iz bele-modre-rdeče v zeleno-belo-rdečo in nazaj.

Ne čudi me, da Slovenci gore jemljemo za svoj simbol in da se imamo za gorski narod. Tudi meni so vsi naši griči, hribi in gore domači in poznani, bližnji, ljubi (in ko jih osvojim, v ponos). Le kako naj bi bilo drugače, ko pa so kulisa na odru mojega življenja! Z njimi se srečam ob prvem jutranjem pogledu

skozi okno in se od njih poslovim – kot od zadnjih v dnevu – preden zaprem polkna in veke. Čez dan so gore neme spremljevalke mojega (in narodovega – spet ta pomen!) vsakdana pa tudi priče moje (in naše) zgodovine. V dneh, polnih obveznosti, »ko brez miru okrog divjam« (saj vemo, Prešeren), jih ne opazim. In ko se zatopim v obveznosti doline, kot da jih ni. Ko pa po končanem delovnem dopoldnevu v popoldanskih urah kolesarim proti domu – in ko pred mano naenkrat zrastejo Brana, Kamniško sedlo in Planjava – takrat se malodane začudim, da so one (gore) še vedno tam, nič pretresene od vseh obveznosti, rokov in skrbi. In vedno znova sem srečna za njihovo zaslombo in lep pogled ne le meni, temveč vsem, ki živimo pod njimi (četudi v dolini).

Rada imam gore in hvaležna sem vsem, zaradi katerih sem jih vzljubila. Je k temu pripomogel že stari oče, kmet iz Savinjske doline, ki je strastno prebiral Klementa Jугa ter v Vratih z daljnogledom opazoval severno triglavsko steno, njegovo hrepenenje po gorništvu pa so začeli uresničevati šele njegovi otroci, po plezanju pa vnuki? Ali mi je bila ljubezen do hribov »položena v otroški nahrbtnik«, v katerem sem spala, ko sta starša z mano nahrbtuprečila Pohorje?

Za svoj petnajsti rojstni dan in obenem ob odhodu od doma sem dobila v dar zemljevid in vodnik po Kamniških in Savinjskih Alpah s preprostim in obenem čudovitim posvetilom: »Draga Jerica! V življenju varno hodi. Glej na dobre »karte« in »vodnike«! Imej rada našo deželo, naše hribe in domač kraj! V spomin na 15. rojstni dan, mama in ati.« Razumela sem, da imam sedaj dovoljenje in zaupanje, da lahko sama hodim po gorah in sprašujem se, ali ni bil morda ravno ta vodnik, moj prvi učbenik geografije gora tisti, ki je v meni zbudil radovednost in navdušenje ter me nazadnje (sicer po dolgi in ovinkasti poti) pripeljal tudi v drugo nadstropje filozofske fakultete. Po zaslugi avtorja, Petra Ficka, sem želela na vse poti, saj je bila po njegovih besedah ena z najlepšimi razgledi, druga z drznimi prehodi, tretja mojstrsko speljana, četrta s pogledom na divjo romantiko Robanovega kota ..., vsaka izmed njih pa ena najlepših v slovenskih gorah. Že v osnovni šoli sem se naučila, da se moraš gori, visokemu cilju, približevati počasi. Kolikokrat sem šla samo do Korošice, da mi je bilo potem enkrat le dano stopiti na vrh kraljice Savinjskih Alp, Ojstrico. In podobno sem morala z ugibanjem o tem, kaj to je in kako izgleda, znova in znova prebirati opis o atmosferskih vplivih, ki uravnavajo strmine na Savinjskem in Jezerskem sedlu, preden sem mlajšo sestro le prepričala, da je po dvodnevni turi šla z mano gledat to čudo in poslušat drugo privlačno skrivnost, bučanje vode v notranjosti Rinke, ki kasneje izvira kot Savinja.

Ker imam gore rada, se vedno znova vračam v njihov objem. Uživam v njihovi mogočnosti (čeprav vem, da so bile včasih na dnu morja) in neukrotljivosti ter v svoji majhnosti in krhkosti (čeprav vem, da one

vsestranskega naravoslovca) ter se z novimi močmi podamo v boj doline.

Tako gledam na gore. Vsaka misel utrne naslednjo, ki je moja, in sestavljena iz tega, kar pač sem. Ne le geografinja, temveč tudi ljubiteljica gora, njihova občudovalka, oboževalka in obiskovalka. Z izbrano metodo opravljanja pričujoče študijske obveznosti potrjujem domnevo, da nekateri še danes v gorah iščejo (upam, da tudi najdejo) pravi navdih.

Jerica Koren

2. – 4. mali srpan 2016

preperevajo bolj od mene). Kar malo sem se navadila na to, da so moj polnilec baterij. Tudi tokrat, ko je pred odhodom sicer nekje v meni vseeno klujuval nek črv in me spraševal: »Ali si prepričana, da se boš na vrhu Kalškega grebena naučila več kot bi se doma za pisalno mizo?«, a sem se potem nekoliko pomirila s šepetanjem Župančičevih (spet Π) verzov: »A jutri pojdem na goro, naj se oči mi napijo višin, daljin, – da z bleskom tem nasproti pojdem hudim dnem.«

Ravno pravi čas sta me – preden sem v pisanju ne le skrenila s poti, ampak telebnila v prepad – zmotila Miha in Andrej z nestrpnim mencanjem, da zdaj bi pa morda lahko šli dol in tako je nastopil čas, da sestopimo in se poslovimo od obeh Zoisov (Žiga – mecena, pobudnika odprave štirih srčnih mož na Triglav leta 1778, mineraloga in geologa, ter od Karla – botanika, imenoslovca in

Delovanje planinskega krožka

OŠ Karla Destovnika - Kajuha Šoštanj

Smo učenci petega do devetega razreda Osnovne šole Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj. Vsi smo si med seboj zelo različni, a imamo skupnega konjička, ki nas povezuje. To je hoja v hribe. Zato smo se odločili, da se vpišemo v planinski krožek.

V preteklem letu smo obiskali kar nekaj planin. Z mentoricama go. Danico Švarc in go. Matejo Drev Sem smo se enajstega marca podali na Veliko planino, sedemnajstega junija smo romali čez Travnik na Smrekovec, štirinajstega oktobra pa smo šli na Klemenčo jamo, nato pa čez Strelovec v Robanov kot. Čeprav smo na pohodih dobili nekaj žuljev, smo se na vseh izletih zelo zabavali.

Mi, mladi planinci pa radi poleg rednega zahajanja v hribe tudi tekmujeemo. Tako smo tekmovali na regijskem orientacijskem tekmovanju, ki je bilo enaindvajsetega oktobra v Topolšici, sledila sta še dva regijska tekmovanja, eno 17. marca, drugo pa v mesecu aprilu. Našo šolo zastopajo kar tri ekipe.

Trenutna uvrstitev: Ekipo A so sestavljali Brin Kortnik, Anže Rotovnik, David Hriberšek, Zala Golavšek in Rene Pačnik, ki so osvojili izjemno 3. mesto. V ekipi B1 smo bile me, dekleta Lara Ostervuh, Sinja Kortnik, Urška Grudnik, Lara Lah in Zala Katanec, ki smo bile zelo vesele drugega mesta. Ekipo B2 pa tvorijo naši fantje Boštjan Reberšak, Tilen Rotovnik, Jan Novak, Aljaž Rogelšek in Blaž Pusovnik, ki so osvojili kar prvo mesto. Kakšni bodo rezultati v mesecu marcu in aprilu še

ne vemo, upam, da se bo vsaj ena ekipa uvrstila na državno tekmovanje.

Čeprav smo se na orientacijskih tekmovanjih imeli zelo lepo, se naš tekmovalni duh še ni nasitil in tako smo se udeležili tudi tekmovanja Mladina in gore. Regijsko tekmovanje je bilo enajstega novembra 2017 v Osnovni šoli Lovrenc na Pohorju. Iz naše šole sta sodelovali kar dve ekipi: ekipo Odštekanj planinci so sestavljali Boštjan Reberšak, Tilen Rotovnik, Aljaž Rogelšek in Jan Novak, ekipo Zmešane rakunke pa smo sestavljale Lara Ostervuh, Sinja Kortnik, Urška Grudnik in Zala Katanec. Po tekmovanju smo šli na kratek sprehod po mestu, nato pa smo izvedeli rezultate. Punce smo se uvrstile na četrto mesto in se s tem uvrstile na državno tekmovanje, ki je bilo dvajsetega januarja 2018 v Osnovni šoli Trzin. Tokrat smo se po tekmovanju igrali igre po delavnicah, nato pa smo izvedele, da smo se od dvajsetih ekip uvrstile na sedmo mesto. Bile smo zelo zadovoljne, a hkrati malo razočarane saj se je v finale uvrstilo le prvih šest ekip.

Mladi planinci pa smo tudi kulturni. V letošnjem šolskem letu smo namreč sodelovali na kar dveh proslavah. In sicer na proslavi ob občinskem prazniku na Smrekovcu in na občnem zboru. Po obeh prireditvah je sledila tudi izvrstna pogostitev.

Na planinskem krožku se tako zelo zabavamo. Zato pa bi se radi zahvalili našima mentoricama gospe Danici Švarc in gospe Mateji Drev Sem.

Zala Katanec

Izleti mlajše planinske skupine na OŠ Šoštanj

Mlajša planinska skupina OŠ Šoštanj deluje na OŠ od ustanovitve šole dalje. Najprej jo je vodila mentorica ga. Jožica Andrejč ob pomoči vodnika PZS Janeza Kugoniča. V šolskem letu 2009/2010 je vodenje PS skupine prevzela mentorica ga. Mateja Čokelc, strokovno planinsko pomoč pa ji nudi vodnik PZS Matej Kortnik. Namen skupine je, da vsako leto obišče različne skupine gorstev v naši okolici in širše. Na izlete otroci zahajajo v spremstvu staršev. S tem želimo krepiti družinsko gornišтво, saj je to oblika rekreacije, ki je za mlade družine zelo primerna, hkrati pa je tudi izvedba izletov lažja. V šolskem letu 2017/2018 je PS izvedla štiri izlete v različne predele slovenskega gorstva. Zgodaj jeseni smo se

podali po Trški poti okoli Šoštanja (predgorje Kamniško-Savinjskih Alp), pozimi na Goro Oliko (predgorje Kamniško-Savinjskih Alp), spomladi na Mrzlico (Zasavsko hribovje), konec pomladi oz. zgodaj poleti pa smo obiskali Lisco (Posavsko hribovje). Otroci so na izletih spoznali različne tipe gorstev in pokrajin, prav tako pa so v različnih letnih časih spoznali razlike v načinu gibanja (letno-zimski čas). Skupaj smo preživel štiri lepe nedelje, ki nam bodo ostale še lep čas v spominu.

Matej Kortnik

Planinski tabor cez 60 let

Stopila sem iz časovnega stroja in prišla do tabora. Sistem je bil enak kot pred šestdesetimi leti, ampak skoraj vse je bilo drugače. Pogledala sem v enega izmed »šotorov«, bili so skoraj kot majhna hiška, ki jo lahko prestavljaš, le da so bili drugačne oblike. Nato pogledam k otrokom, ki se igrajo s telefoni, namesto da bi se lovili, hodili s hoduljami, se igrali družabne igre ... tako kot mi.

Potem napoči čas za kosilo. Vsak si je vzel eno vrečko – notri pa je bila kokakola in hamburger, a na srečo sem zraven imela svoje kosilo – sok in makarone.

Naslednji dan smo šli na izlet. Spakirali smo si nahrbtnike in si jih oprtali na hrbet – no, vsaj jaz. Ostali so v nahrbtnik dali nekakšno napravo, ki je bila povezana s telefonom, in dali nahrbtnik na nekakšna kolesca, da se je lahko enostavno peljal za njimi. Na izletu smo skoraj ves čas hodili po asfaltni poti, ko pa so bile ožje stezice, je bila pot tlakovana. Vso pot so predvajali zelo glasno in divjo glasbo, popolnoma drugače kot danes, ko na izletih veselo prepevamo planinske pesmi.

Ko smo prišli do koč, mi je nekaj manjkalo, nekaj kar sem zelo dobro poznala – sveži gorski zrak. V daljavi uzrem tovarno, iz katere se močno kadi umazan dim. Vprašam se, če je na tem svetu sploh še kdo, ki se trudi ohraniti Zemljo čisto. Na koči mi neka deklica ponudi košček čokolade za energijo. Papirček od čokolade vrže v majhen koš – vsaj nekaj, kar bi ohranilo

Zemljo čisto.

Ko se vrnemo v tabor, hitro spakiram vse stvari, stopim v časovni stroj in se odpeljem nazaj v sedanost, v tabor, kjer je vse spet po starem.

Želim si, da planinski tabori ostanejo enaki ali pa vsaj podobni kot današnji.

Urška Grudnik, 6.c
OŠ Karla Destovnika – Kajuha Šoštanj

Urška se je januarja 2017 z zgornjim spisom prijavila na literarni natečaj v organizaciji Mladina in gore na temo planinski tabor pred ali po 60 –ih letih. S tem izdelkom je zasedla 2. mesto.

Na Raduho po gamskih sledih

Vsak od nas ima svojo motivacijo za hojo v hribe in za izbiro določenega gorniškega cilja. Lahko je to še neosvojen vrh, želja po žigu v knjižici, dobra družba, lovljenje razgledov, ohranjanje kondicije, hujšanje, potreba po pozitivni vsakdana, navada, odvisnost, uživanje v naravi, pripadnost društvu, beg iz sivine doline, zaljubljenost v gore, ...

Mene že nekaj časa še posebej mikajo brezpotja v dobri družbi PD Šoštanj. A ko je bila za vrh lanskoletne »nepoti« določena Raduha, se to nekako ni skladalo s tistim delom motivacije, ki se ji reče: »kakšen še neosvojen vrh.« Zaradi vodenja po Snežni jami sem bila namreč v lanskem letu skoraj vsak vikend na Raduhi, od tega na vrhu približno desetkrat. In ko sem videla, da nas letošnje brezpotje pelje prav na to 2062 m visoko savinjsko lepoticco, je bilo moje premišljanje o udeležbi na turi kot britje norcev iz same sebe: »A spet, a je še nimam dosti?« Na srečo sta se tistim prej naštetim vrstam

motivacije pridružili še dve: hoja po novih (ne)poteh (četudi že na znano goro) in razgledi z drugih perspektiv ter neka jamarska radovednost in želja, da bi morda na tej poti opazila kakšno sled možnega (nekdanjega) nadaljevanja Snežne (ali kakšne druge) jame na Raduhi. Tako nekega dolgotrajnega razmišljanja o udeležbi pravzaprav niti ni bilo, in pridružila sem se skupinici devetih planincev, ki smo se lepega jesenskega jutra nabrali na kup in krenili proti Savinjski.

Začeli smo čisto v dolini, pri vsem znanem Rogovilcu in optimistično začeli obrabljati podplate gozdarjev. Ko začneš hoditi na 598 m nadmorske višine in veš, da jih moraš doseči 2062 (ter priti še nazaj), optimizem res ni slaba popotnica. No, in tako smo začeli. Najprej še v hladnem zavetju gozda po pobočjih proti domačiji Račnik. Tu smo se že začeli polniti z novo motivacijo: videti Račka vrata, veliko odprtino v steni, skozi katero lahko gledaš, skozi jo (če si pogumen) stopiš ali ob njej malicaš, kot smo storili mi. In se nato po samih

podbojih vrat (kar je zahtevalo že prve plezalske korake in oprijeme na turi) prekobacali na pobočje oz. greben, ki nam je od tu naprej postregel s kopico različnih načinov gibanja. Hoja, plezanje, skakanje, spet plezanje, plazenje, potegi za drevesa, iskanje skalnih oprimkov. Res je bilo pestro, a tudi lepo in adrenalinsko.

Lepo ob neverjetnih pogledih in razgledih (Pomislite, vidi se naravnost v Robanov kot!), adrenalinsko ob zavedanju, da tu se pa res ne bi bilo dobro zaplezati.

Joj, pozabila sem povedati nekaj najpomembnejšega: na Raduho smo se povzpeli po brezpotju (ali celo lažji alpinistični smeri z bolj malo obljudenosti, če se lahko pohvalimo in če sem prav ujela Primožovo razlaganje), ki se imenuje »po gamskih sledeh«. Da je to res nekaj izjemnega, smo udeleženci ture lahko zaslužili, ko mi je naš vodnik Primož na vrhu zabičal: »Obvezno napiši v vpisno knjigo, da smo prišli po gamskih sledeh!« Njegov ponos, ki se ga ni moglo skriti, vzravnana drža ter močni stiski rok in trepljanje po hrbtih na vrhu nam je zgoraj povedano le potrdilo. Skratka, odlični smo bili in po zahtevni poti smo prišli. No, pa se vrnimo k njej. Kako smo jo premagovali? Imenu primerno: »gams« je namreč po SSKJju (Slovarju slovenskega knjižnega jezika) »zelo hitra gorska žival z na koncu kavljasto ukrivljenimi rogi.« Prav tako smo izgledali mi: nabriti, hitri in spretni hribolazci. SSKJ omenja še besedne zveze »trop gamsov«, »skače kot gams« ter »gams stražar je zabrlizgal«. Res nas je bilo deset, kar bi lahko predstavljalo trop, skakali smo tudi (in dodajmo še: plezali, hodili, malicali, lovili ravnotežje na grebenu in na borovcih, tekali za čeladami, ki so

se kotalile proti dolini, enkrat celo razvili vrv in se varovali, ...), vodnika Primož in Janez pa sta predstavljala gamsa stražarja, ki sta brlizgala: opozarjala na nevarnosti, opogumljala ter odmerjala čas hoje in čas počitka. Le tisto frazo iz SSKJja »streljati gamse« smo spustili oz. se ji izognili, na srečo ni bilo nobenega lovca (niti nobene druge žive duše) blizu. No, več tropov drugih živih duš smo sicer srečali na vrhu, a kot rečeno, takrat smo se že skoraj prevzeli ob misli, da smo mi

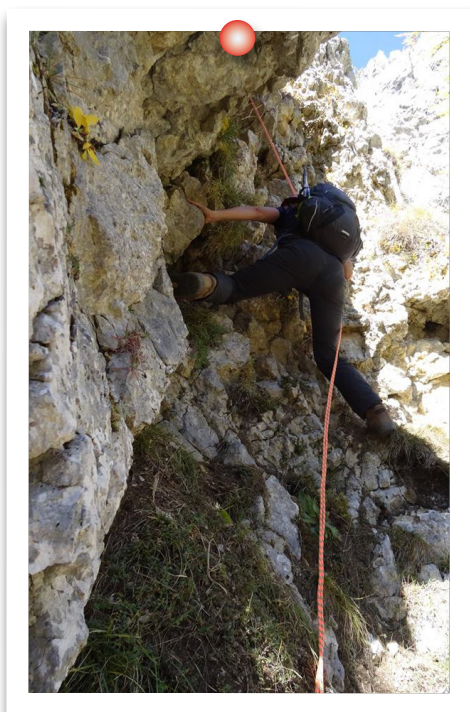

pot premagali kot pravi gamsi, oni pa morda le kot navadne kozice.

No, in po navadni kozji stezici, ki se ji reče markirana planinska pot, smo se tudi mi vrnili v dolino, tokrat na drugo stran Raduhe. Preko Durc smo se namreč spustili do Grohata, si tam na koči privoščili nekaj domačih dobrot, potem nadaljevali do Bukovnika in še naprej po cesti nazaj proti Savinjski dolini toliko časa, dokler nas ni vodnik Janez (ki je relacijo Solčava – Bukovnik

ta dan neštetokrat (čeprav on je menda štel) prevozil) z avtom pobral. Mislim, da ne pretiravam, če v imenu vseh udeležencev zatrdim, da je bila to ena najlepših možnih tur, da smo na njej uživali tudi v preizkušanju lastnih spretnosti ter da nam bo ostala v lepem spominu skupaj z vsemi asociacijami na gamse, zlate macesnove iglice, božanske razglede in dobro družbo.

Jerica Koren

Da, res si kraljica KSA

Po nekaj mesečnem premoru raziskovanja skrivnosti ter lepot visokogorja, se je ponovno obetalo eno tistih juter, ko sem v svoj že tako »nabit« nahrbtnik še zadnji trenutek tlačila čelado, v ozadju pa poslušala Primoževo vzklikanje »ajde greva, greva«. Moj glasen vzdih je dal vedeti, da bo dolga tura in tempo konkreten. Pa kako naj bi bilo drugače, kadar Primož v visokogorje vodi svojo »čredico« šoštanjskih planincev. Lepo avgustovsko jutro je obetalo še lepši dan, dan ko se bomo povzpeli na tisto lepotico, ki se ne previsoko, a kljub temu veličastno dviguje nad tremi dolinami – Logarsko dolino, Matkovim kotom ter Belsko Kočno. Tisto, ki s svojim strmim, dokaj krušljivim in tehnično zelo zahtevnim ostenjem marsikomu vliva strah v kosti. Mogoče zato tudi manj obiskana, a od izkušenih planincev spoštovana. In dolga pot, ki vodi do tja, do kraljice KSA.

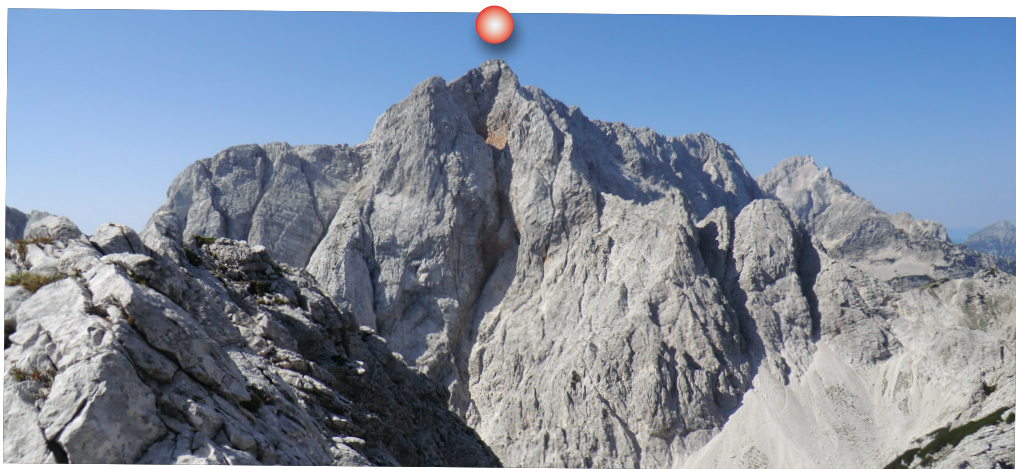
dinski vrh (2.108 m). Vročina je začela »kuhati«, zato nismo zapravljali časa, sledil je zmerni vzpon do razpotja Mrzel dol. Višje v travi smo naredili daljši postanek. Ob »zajtrku« smo pogledovali za majhnimi pikicami, ki so se vedno hitreje oddaljevale v smer Savinjskega sedla. Zdaj je šlo zares, Primož je podal še zadnje smernice – potrebna bo bistra glava in previdnost. Čelade so bile na glavah, rokavice na rokah, dobre volje ni manjkalo. V koloni smo se pričeli

Da kratke poti nanjo ni, smo vedeli že ob izstopu iz avtobusa, ki nas je odložil na parkirišču pod slapom Rinka v Logarski dolini. Vzpon do Okrešlja je v jutranjem hladu hitro minil. Sledil je prvi postanek. Pogledi so se usmerili na mogočno ostenje Rink, ki jih je božalo jutranje sonce, spodaj pa se je bohotila vojska zelenih macesnov.

Sledili so prvi napotki vodnikov, Primoža, ki je del skupine vodil po zelo zahtevni poti na vrh Mrzle gore (2.203 m), ter Mateja, ki je preostanek planincev po lažji poti popeljal na Le-

počasi vzpenjati. Malo naprej v ruševju je »zrastel šopek« planinskih palic. Teh od tukaj dalje nismo potrebovali. Spustili smo se v grapo in pred nami je bil vstop v steno. Dotik z mrzlo skalo je klical po zbranosti, »strast« po osvojitvi novega vrha se je stopnjevala. V začetnem delu so nam bili v pomoč klini, stopi ter jeklenica, to pa so bila tudi vsa varovala, ki vodijo čez izpostavljene dele poti. Zaradi precej velike skupine smo hodili v dobri varnostni razdalji, zavedajoč se, da moramo paziti drug na drugega. Že vsak

manjši žvenket kamenja je pritegnil pozornost, adrenalin pa je dvigalo iskanje varnih oprijemkov, za katere se je izkazalo, da jih kljub krušljivosti ne manjka. Po preplezani prvi steni, pa nekaj potegih po grapi navzgor, se je čebljanje v skupini spet povečalo. Tistim, ki smo se na Mrzlo goro podali prvič, se je zazdelo, da smo že na vrhu. Pa smo se pošteno ušteli. A se nam ni mudilo. V skupini smo bili dobri planinci, z zanesljivim korakom in pod budnim očesom izkušenega vodnika. Tisti, ki v gore hodimo po svoj notranji mir. Čas se ustavi ob občudovanju čudovite visokogorske narave. Spremljali so nas pogledi na Turski žleb, pa na Malo Rinko in Štajersko Rinko, na Savinjsko sedlo in ostale vršace, ki so ob jasnem vremenu sijali v vsej svoji veličini.

Nadaljevali smo po precej krušljivih grapah navzgor, spretnost »poplezavanja« je bila še kako dobrodošla. Samo še čez strme plosče, pa zadnji vzpon do vršnega grebena in ves trud je bil poplačan. Pri kovinskemu križu s pisanimi zastavicami se je ponudil panoramski razgled od Koroške Babe vse do Ojstrice, proti zahodu do Karavank. V ozadju še »očak«. Z Ledinskega vrha nam je druga skupinica veselo

mahala. Vpisna knjiga se je pričela pridno polniti. Kar lep čas smo se zadržali na vrhu, veseli, da smo ga osvojili. »Škljoc, škljoc« še nešteto skupinskih in posameznih fotografij. »Kičast« polneti dan ter rahla sapica sta nas napajala z energijo, ki smo jo potrebovali za sestop. Le ta je enako, če ne še nekoliko zahtevnejši od vzpona. Ko se spodaj ustaviš in pogledaš nazaj na ostenje, ki si ga ravnokar preplezal, brez varoval in brez varovalnega kompleta, ki bi ti ob privezu nudil varen občutek, zgolj s svojo močjo, vztrajnostjo in spretnostjo, se v tebi prebudi ponos. Še zadnji koraki do »šopka«, ki je kmalu izgubil vse svoje »cvetove«. Najzahtevnejši del je bil za nami. Veselje in dobra volja sta kar prekipevala. Do Okrešlja se je pot kar »vlekla«, pa ne toliko zaradi vročine, pač pa zaradi glasnega trebuščka. Pri Frischaufovem domu je na nas že čaka »Ledinska« skupinica. Topla malica, analiza ture in prijetno druženje, ki v PD Soštanj vlada ob vsakem izletu v visokogorje, so dodali svoj čar. Še zaključni spust do slapa Rinka ter pot domov, s čudovito izkušnjo in lepimi spomini v »žepu«.

Se še vidiva, Mrzla gora. Pa seveda

še vsi prihajajoči visokogorski biseri, za katere obisk PD Šoštanj poskrbi. Zato zahvala vsem vodnikom, ki svoj prosti čas namenijo organizaciji enkratnih izletov, ki nudijo varne vzpone in pustolovska doživetja.

Andreja Štumberger

Poročilo markacistov

V preteklem letu smo markacisti PD Šoštanj opravljali predvsem vzdrževalna dela na pl. poteh, ki jih imamo v oskrbi. V mesecu januarju smo se najprej štirje člani odseka udeležili srečanja markacistov Savinjskega MDO. Vsi markacisti so do konca meseca o svojem delu v preteklem letu oddali poročilo PZS. Z delovnimi aktivnostmi smo pričeli v aprilu, in sicer na poti Grebenšek-Sleme. Tu smo na odseku nad sotesko Slanica s poti počistili veje, ki so ostale po sečnji, na nekaj mestih z motikami popravili pot in z motorno žago porezali veje štrleče na pot. Pozneje smo na tej poti obnovili tudi markacije. V okviru čistilne akcije občine Šoštanj smo pobrali smeti po južnem odseku Trške poti in istočasno obnovili markacije na delu poti nad Pustim gradom. Na tem delu so bila zaradi napada podlubnikov posekana vsa drevesa z markacijami. Zaradi nove lesne vlake smo za malenkost spremenili tudi traso poti. Kot vsa pretekla leta, smo tudi v lanskem letu urejali okolico Pustega gradu. To je predvsem košnja in vzdrževanje poti iz Šoštanja. Dela opravljamo v času vegetacije, torej od pozne pomladi do jeseni. V eni pomladanski delovni akciji smo na pl. poti Grebenšek-Smrekovec, na odseku kmetija Podojstešek-sedlo Honec s kamenjem obzidali v preteklem letu postavljene lesene stopnice. Pozneje smo ob stopnicah v tla zabetonirali še impregnirane lesene stebre za pritrditev oporne ograje, ki je še nismo ospeli privijačiti.

Na E6 smo v poletnem času obnovili markacije na odseku Mostnar kmetija Preserčnik. Prav tako smo na tem

odseku, pri kmetiji Raus, postavili nov drog s smernimi puščicami. Zaradi sanacije ceste smo na drugo lokacijo prestavili tudi drog s smernimi tablam pri kmetiji Bank, na pl. poti Topolšica – Sleme. Na Trški poti smo si pri kmetiji Vrhovnik na terenu ogledovali možnost spremembe trase poti na severno pobočje tamkajšnjega vrha. Pri omenjeni kmetiji pot dvakrat preči pašno ograjo in vodi znotraj pašnika za drobnico, kar je nerodno tako za pohodnike kakor tudi za lastnika zemljišča.

V jesenskih mesecih nam je delovna vnema že malce pošla, pa vendar smo po vertrolomu v pozni jeseni morali opraviti sankcijo na naslednjih pl. Poteh, in sicer na odsekih Žlebnik – Sleme, Hudi graben – Žlebnik in Slanica – Sleme. Dela so vsebovala predvsem odstranjevanje na pot podrtega drevja in vejevja.

Nujna vzdrževalna dela so člani športnega društva Ravne preko leta postorili tudi na Ravenski planinski poti.

V prvi polovici decembra smo na Mozirski koči organizirali sejo markacijskega odseka, na kateri smo razpravljali o preteklem delu in si zadali plan za prihodnje. Oskrbnik koč in član odseka, Filip nas je obilno pogostil s hrano in pijačo.

Vsem vam, spoštovane planinke in planinci, želimo markacisti PD Šoštanj srečno pot povsod kamor vas bo ponesel vaš korak.

Vlado Stropnik

Poročilo zlatorog

V letu 2017 je bilo izvedenih 12 nedeljskih planinskih izletov in tradicionalni 11. družinski tabor na Valvazorjevem domu pod Stolom.

Nedeljski izleti so bili izvedeni po naslednjem vrstnem redu:

Januar 2017:

Tradicionalno zimovanje na Mozirski koči (organizator Filip Vrabič), kjer smo imeli tudi sestanek sekcije Zlatorog.

Prisotni: družine: Kuzman – Stopar, Šramel – Vučina, Kugonič, Meža – Kukovec, Naraločnik – Sinur, Vrabič, Novak – Petek

Februar 2017:

Velenjsko drsališče (organizator družina Naraločnik – Sinur)

Zaradi slabega vremena je bilo organizirano namesto pohoda drsanje na velenjskem drsališču.

Prisotni: družine: Kuzman – Stopar, Šramel – Vučina, Meža – Kukovec in Naraločnik – Sinur
4 družine (12 oseb)

Marec 2017:

Gora Oljka (organizator družina Kugonič)

Pohod je potekal po krožni poti in sicer preko Podgore po položni poti in nazaj v Rečico ob Paki po strmi poti.

Prisotni: družine: Kuzman – Stopar, Kugonič in Naraločnik – Sinur
3 družine (12 oseb)

April 2017:

Pohod na Šmohor – Dom na Šmohorju (organizator družina Meža – Kukovec)

Eden izmed najbolj obiskanih pohodov.

Prisotni: družine: Herlah – Pečnik, Kortnik – Uran, Kugonič in prijatelji, Kuzman – Stopar, Rotovnik, Sinur – Naraločnik, Škruba – Vrabič in Kukovec – Meža.
9 družin (30 oseb)

Maj 2017:

Etnografski muzej Slovenije (organizator Novak Urban)

Zaradi slabega vremena ogled Etnografskega muzeja Slovenije v Ljubljani.

Prisotni: družine: Novak, Novak – Petek in družina Škruba – Vrabič
3 družine (10 oseb)

Junij 2017:

Pohod na Uršljo Goro (organizator družina Naraločnik – Sinur)

Na omenjenem pohodu smo spoznali novo članico sekcije Julijo Komac Brečko.

Prisotni: družine: Sinur – Naraločnik, Kukovec – Meža in Komac – Brečko.
3 družine (11 oseb)

Julij 2017:

Tradicionalni družinski tabor na Valvazorjevem domu pod Stolom (organizatorji družine Rotovnik, Kortnik – Uran in Kugonič)

Tridnevnega tabora se je udeležilo 40 članov sekcije oziroma 11 družin.

Prisotni: družine: Rotovnik, Kortnik – Uran, Kugonič, Kuzman – Stopar, Komac – Brečko, Novak, Novak – Petek, Sinur – Naraločnik, Kukovec – Meža, Vetrnik – Dražnik in Vrabič – Škruba.
11 družin (40 oseb)

Avgust 2017:

Pohod na Klemenčo jamo (organizator Brina Zabukovnik Jerič)

Klemenča jama po krožni poti mimo tunela.

Prisotni: družine: Kuzman-Stopar, Kukovec-Meža, Vrabič in Zabukovnik-Jerič
5 družin (14 oseb)

September 2017:

Pohod v jamo Pekel (organizator družina Herlah Pečnik)

Prisotni: družine: Herlah-Pečnik (organizatorji), Rotovnik, Kuzman-Stopar, Sinur-Naraločnik.
4 družine (16 oseb)

Oktober 2017:

Pohod po južni planinski poti na Sv. Križ (organizator Filip Vrabič)

Prisotni: družine: Vrabič, Kuzman-Stopar, Meža-Kukovec.
3 družine (10 oseb)

November 2017:

Pohod na Šentjungert (organizator družina Kuzman-Stopar)

Prisotni: družine: Kuzman-Stopar, Sinur-Naraločnik.
2 družine (8 oseb)

December 2017:

Pohod na Šemprimož (organizator družina Vučina - Šraml)

Prisotni: družine: Vučina - Šraml, Herlah-Pečnik in Kugonič.
3 družine (13 oseb)

Pri pripravi poročil je zaželeno, da se v poročilo dodajo osnovni podatki, ki pomagajo pri vodenju statistike oz. arhiva akcij:

- točen datum,
- točka izleta,
- število udeležениh družin oz. število udeležencev,

- kdo je akcijo organiziral.

Zaželeno je, da poročilo vključuje kratek opis akcije/izleta in da so priložene kakšne fotografije, če so nastale.

Filip Vrabič znova prevzame mesečno akcijo organizacije zimovanja na Mozirski koči v času od 6. - 7. januarja 2018.

Priloge:

Poročila posameznih izletov

Poročilo napisal:
Jože Sinur

Predsednica:

Maša Naraločnik Sinur

Namestnica predsednice:

Alenka Meža

Velenje, januar 2018

Poročilo vodniškega odseka za leto 2017

Leto 2017 je bilo glede aktivnosti vodniškega odseka zelo uspešno, saj smo zaradi objektivnih razlogov od 28 akcij odpovedali le tri. Zelo dobro so nam uspeli vsi trije tabori (za osnovnošolce, družine, in za odrasle). Osnovnošolci so spoznavali območje Jezerskega, družinski tabor je bil organiziran na Valvasorjevem domu, odrasli pa smo se podali na Korziko. Uspešno smo izvedli tudi ture v visokogorju.

Dobro je bila ponovno obiskana skupna akcija Varno v gore, ki je potekala na Korškem na Peci.

V letu 2017 smo prav tako sodelovali z občino Šoštanj (Športna zveza Šoštanj), v sodelovanju s katero smo organizirali tradicionalen pohod na Šmrekovec in Krajevno skupnostjo Šoštanj, s katero smo skupno organizirali pohod po Trški poti, ki je bil izveden v okviru praznika Krajevnih skupnosti Šoštanj. Prav tako smo sodelovali s Športnim društvom Ravne, s katerim organiziramo pohod po Ravenski poti.

V letu 2017 smo v odseku pridobili novo vodnico A kategorije Moniko Tajnik. Na kopno izpopolnjevanje so odšli trije vodniki, na zimsko pa en vodnik.

Tudi v letu 2017 smo skozi celotno leto zbirali planinske fotografije, ki smo jih kasneje uporabili za izdelavo planinskega koledarja za leto 2018. Veliko se jih je odzvalo, ter prispevalo svoje fotografije; najlepše pa so na koledarju tudi naše svoje mesto.

V letu 2017 smo v vodniškem odseku pridobili GPS napravo, ki jo bomo lahko koristili pri načrtovanju in vodenju planinskih izletov, tur. GPS napravo bo

za svoje potrebe koristil tudi Markacijski odsek.

Velika zahvala velja vodnikom, ki veliko svojega prostega časa in dobre volje namenijo za samo organizacijo, ter izpeljavo izletov, ki je v današnjem času zahtevna in predvsem zelo odgovorna na vseh področjih (varnost, poznavanje okolja ...). Seveda pa hvala tudi našim najbližjim in seveda vsem vam, ki nas podpirate pri izvedbi vseh aktivnosti.

Plan aktivnosti za leto 2018 je raznolik, zato rej upam, da bo vsakdo našel nekaj zase.

Želim vam varen in zadovoljen korak!

Primož Grudnik
načelnik Vodniškega odseka PD Šoštanj

**KRAJEVNA
SKUPNOST
GABERKE**

**Gaberke 101
3325 Šoštanj**

**Podpornik
PD Šoštanj**

Planinska sekcija Gaberke

V prejšnjem letu se nam načrti, ki smo si jih zastavili, niso najbolje uresničili. V letu 2017 pa je bil začetek kar obetaven in zadovoljni smo tudi s celotnim letom.

Načrtovali smo sedem izletov, nekaj na nove lokacije, drugi pa so bili že tradicionalni. Izvedli smo jih pet, kar je dobro. Ostala dva sta odpadla zaradi vremenskih razmer in predvidene male udeležbe pohodnikov. Na ostalih pa smo bili z udeležbo zadovoljni.

Poleg izletov pa smo tudi prostovoljno opravili koristna dela za našo sekcijo. Obnovili smo stopnice po Gaberski poti in obnovili tudi nekaj smernih tabel, da so znova zasijale v svoji rdeči barvi. Kupili smo tudi nekaj dodatne opreme, med njimi oponke

in nove samovarovalne komplete, da bomo še naprej varno hodili v gore. Da pa smo lahko vse to izvedli in pridobili nekaj novih stvari, pa smo potrebovali tudi b finančna sredstva. Pridobili smo jih od Občine Šoštanj, pobrane članarine ter drugih prihodkov. Večino del smo opravili prostovoljno, saj se gre za naš kraj.

Za konec pa bi se rad zahvalil vsem, ki so pomagali sekciji za naš razvoj. Med njimi Krajevni skupnosti Gaberke, Gasilskemu društvu Gaberke in Planinskemu društvu Šoštanj. Upam, da bomo še naprej tako dobro sodelovali.

Igor Rezman

MESTO ŠOŠTANJ

KRAJEVNA SKUPNOST ŠOŠTANJ

PODPORNIK PD ŠOŠTANJ

KRAJEVNA SKUPNOST ŠOŠTANJ

Trg svobode 12 (občinska stavba)
www.ks-sostanj.si
Telefon: 03 897-2770
Email: info@ks-sostanj.si

Uradne ure: SREDA od 15h do 16h

Lička Plješivica

Lička Plješivica (tudi Plješevica) je planina na Hrvaškem, njen manjši del pa se nahaja na meji z Bosno in Hercegovino. Razteza se v smeri severozahod – jugovzhod od Plitvičkih jezer do Zrmanje in deli Liko od Pounja (ozemlje ob reki Uni.) Pripada Dinarskemu gorstvu, večina njene površine pa je prekrita z gozdom razen najvišjih vrhov, ki segajo nad gozdno mejo. Njeni najvišji vrhovi so Ozeblin (1657m), Gola Plješivica (1647m) in Kremen (1591m). Za naš cilj smo tokrat izbrali Golo Plješivico, vrh z izrednim razgledom, ki je bil še nedolgo nazaj nedostopen zaradi vojaškega območja. Na njenem vrhu se je v času Jugoslavije nahajal radar, ki je imel največji domet v Jugoslaviji in je pokrival večji del zračnega prostora Italije, Avstrije in Madžarske – menda preko 600 km, ob vznožju Plješivice pa na vzhodni strani stoji znamenito vojaško letališče Željava s svojimi podzemnimi hangarji in spremljajočimi objekti – eden najdražjih projektov JNA.

Po prečkanju državne meje in opravljeni mejni formalnosti na mejnem prehodu smo nadaljevali vožnjo po avtocesti do Karlovca in nato po regionalni cesti v smeri Plitvičkih jezer. Po prihodu v Korenico je sledil takojšen odhod na planinsko turo na Mrsinj grad (1097m). Vzpon in sestop je trajal dobre 3 ure, po sestopu pa smo se odpeljali do Ličkega Petrovega Sela, kjer smo se udeleženci razdelili in opravili dva različna pohoda. Nekateri so prehodili naravoslovno učno pot v bližini kraja Drežnik grad, ostali predvsem moški udeleženci bolj tehnično, vojaško usmerjeni pa smo si ogledali vojni aerodrom Željava imenovan po bližnji vasi, ki je največji podzemni aerodrom z vso potrebno infrastrukturo, ki je deloval od leta 1968 do 1992, ko je bil uničen z aktiviranjem minsko-eksplozivnih sredstev pri umiku JNA iz tega področja. Celoten objekt se je imenoval tudi Klek ali O-505 (Objekat 505). Noč smo preživel v prijetnem novem prenočišču v bližini v lesenih hiškah. Zgodaj zjutraj naslednjega dne pa je sledil vzpon na

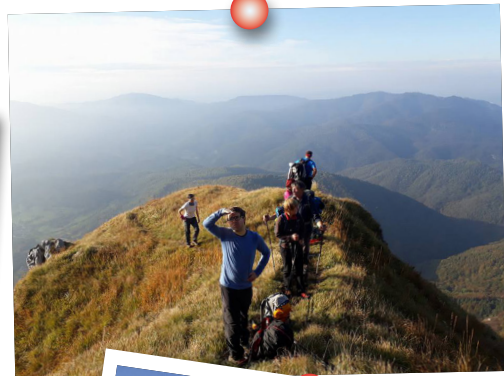
Ličko Plješivico (1647m). Večina njene površine je pokrita z gostim gozdom, ki ponekod prehaja v pravi pragozd z veliko bukev in jelk. Območje pripada Dinarskemu gorstvu in je večinoma iz apnenca in zelo vodopropustno. Na vrhu sicer golih grebenov pa je veliko planinskega cvetja in ostankov vojaških objektov, ki so služili kot podpora letališču v dolini. Prav na njenem vrhu so ostanki nekdanje zelo moderne vojašnice in radarja, ki smo si jih seveda z veseljem ogledali zunaj, znotraj in pod njimi v obširnih kletah, povezovalnih rovih in skladiščih opreme. Lep in zanimiv dan je zopet prehitro minil in morali smo se vrniti domov. Vodnika Andreja in Gašper sta poskrbela, da se bomo tega izleta še dolgo prijetno spominjali.

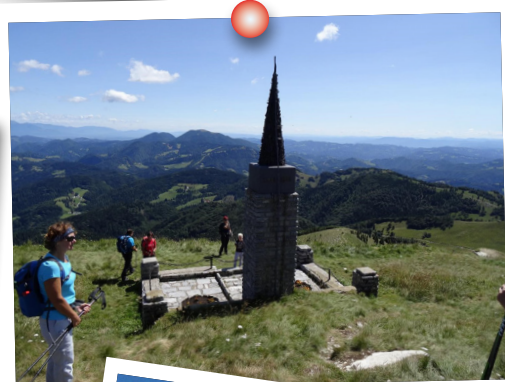
Andreja Konovšek Jalen in Borut Zajc

Izleti 2017

PLAN AKTIVNOSTI PLANINSKEGA DRUŠTVA ŠOŠTANJ ZA LETO 2018

Datum	Aktivnost	Zahtevnost	Zvrst	Org.	Vodniki, vodja akcije
7. 1.	Mrzlica (1122 m)	Lahka pot v zimskih razmerah	Pohod		Jure Drev, Jure Grudnik, Igor Rezman Žvone Koželjnik
20. 1.	Pohod "Zdravju naproti" na Goro Oljko (733 m)	Lahka pot v zimskih razmerah	Pohod	VO	Matej Kortnik, Janez Kugonič
Januar	Planinski večer	/	/	VO	/
18. 2.	Po Šiljevih vlakih na Smrekovec (1577 m)	Lahka pot v snežnih razmerah	Pohod	PD	Vlado Stropnik, Primož Grudnik
25. 2.	Pohod po Gaberški poti	Lahka pot v snežnih razmerah	Pohod	VO	Igor Rezman, Marko Borovnik
Februar	Planinski večer	/	/	SG	/
2. 3.	Občni zbor PD Šoštanj	/	/	PD	UO PD Šoštanj
24. 3.	E6: Mačkovi – Slavnik (1028 m) – Hrastovlje	Lahka pot	Pohod	PD	Jurij Drev, Igor Rezman, Miran Hudej
Marec	Področno pl. orientacijsko tekmovanje	/	/	VO	/
8. 4.	HR: Čičerija – Žbevnica (1014m)	Lahka pot	Izlet	MO	Vlado Stropnik, Andreja Jalen Konovšek
21. 4.	Skupščina Planinske zveze Slovenije	/	/	VO	/
21. 4.	Čistilna akcija	/	/	PD, PZS	/
22. 4.	Dravograd – Kremžarjev vrh (1164 m) – Legen	Lahka pot	Pohod	PD	Jurij Drev, Marko Borovnik
April	Področno pl. orientacijsko tekmovanje	/	/	VO	/
1. 5.	Kropa – Jamnik (831 m)	Lahka pot	Izlet	MO	Vlado Stropnik, Tjaša Ostervuh, Roman Branc
20. 5.	Kriška gora in Tolsti vrh (1715 m)	Zahtevna pot	Tura	VO	Andreja Jalen Konovšek, Marko Borovnik, Roman Branc
10. 6.	Karniški Dedec (1583 m)	Lahka pot	Srečanje	VO	Primož Grudnik, Matej Kortnik, Vlado Stropnik
17. 6.	Dan slovenskih planinskih doživetij – srečanje slovenskih planincev na Rogli			VO	
25. 6.	Pohod po Ravenski planinski poti	Lahka pot	Pohod		Jure Grudnik, Monika Tjajnik
Junij	12. družinski planinski tabor	/	Tabor za družine	VO	/

7.7.	Skupna akcija šaleških PD	Lahka, zahtevna in zelo zahtevna pot	Sekcija	Jure Drev, Miran Hudej, Igor Rezman, Zvone Koželjnik
21.-22.7.	ITA: Wilde Kreuzspitze (3135 m)	Zelo zahtevna in lahka pot	Izlet in turi	Primož Grudnik, Janez Kugonič, Jure Grudnik
15. 8.	Stegovnik (1692 m)	Zahtevna pot	Tura	Igor Rezman
25. – 26. .8.	Kal – Pršivec (1762 m), Koča pri Triglavskih jezerih, Komna Debeli vrh (1962 m) Zadnji Vogel (2327 m), Kópica (2190 m)	Lahka in Zelo zahtevna pot, zahtevno brezpotje	Tura	Primož Grudnik, Matej Kortnik, Roman Branc, Zvone Koželjnik, Marko Borovnik
Augst	Tabor za osnovnošolce	/	Izlet in Tura	Monika Tjnik
9. 9.	Živi muzej Krasa	Lahka pot	Tabor za otroke	Tina Jemec, Tjaša Ostervuh, Monika Tjnik
14. – 20. 9.	AL: Planinski tabor za odrasle v Prokletijah	tabor za odrasle	Izlet	Bojan Rotovnik, Matej Kortnik, Vlado Stropnik,
23.9.	Pohod na Smrekovec (1577 m) ob občinskem prazniku	Lahka pot	Pohod	Bojan Rotovnik, Igor Rezman, Jure Grudnik, Zvone Koželjnik
6.10.	Pohod po Trški poti okoli Šoštanja ob prazniku mesta Šoštani	Lahka pot	Pohod	Jure Grudnik, Tjaša Ostervuh, Monika Tjnik
13. – 14.10.	HR: Velika Kapela (1534 m) – Kvarner	Lahka pot	Tura	Vlado Stropnik, Filip Vrabčič, Jure Drev, Andreja Konovšek Jalen
20. 10.	Zelenica – zahtevno brezpotje	Zelo zahtevna pot	Tura	Primož Grudnik
Oktober	Področno orientacijska tekmovanje	/	/	MO /
10.11.	Planinski izlet v neznano	Lahka pot	Izlet	Predsednik PD, Vlado Stropnik, Filip Vrabčič
17.11.	Goričko	Lahka pot	Izlet	Marko Borovnik, Igor Rezman, Jurij Drev
1. 12.	Srečanje vodnikov Šaleške doline	Srečanje		VO
26. 12.	Pohod Topolišča – Sleme (1086 m) preko Loma	Lahka pot v zimskih razmerah	Pohod	Bojan Rotovnik, Jure Grudnik, Andrej Vetrnik, Matej Kortnik

Legenda: VO – vodniški odsek, MO – mladinski odsek, MarO – markacijski odsek, SG – sekcija Gaberke, UO – upravni odbor, SZ – sekcija zlatorog, *možna sprememba datuma
Op.: prvo pisani je vodja akcije

Dodaten program
Sodelovanje društva z OŠ Karla Destovnika Kajuha Šoštanj in sicer sodelovanje vodnikov na vseh izletih mlajše in starejše planinske skupine. Predvideno 8 izletov zahtevnosti lahka pot. Vsi prevozi se opravijo preko Planinskega društva Šoštanj.

Potopis

Planinski tabor Korzika

September 2017

Ura je odbila deset zvečer in avtobus poln hribolazcev se je odpravil na dolgo pot do Korzike. Vsak na svojem sedežu, opremljen z vsemi pripomočki za spanje in morebitno gašenje nočne žeje. V zgodnjih jutranjih urah, še malo omotični od neprespane noči, smo se v Livornu vkrcali na trajekt za Korziko. Po štirih urah vožnje smo ugledali pristanišče in mesto Bastio ter občutili toplo sredozemsko sonce. In nepozabna avantura se je pričela.

Na samem začetku odkrivanja otoka smo se seznanili z njenimi značilnostmi in spoznali, da je Korzika vulkanski otok in pripada Franciji, ki se nahaja v Sredozemskem morju. V 19. stoletju jo je nemški geograf Friedrich Ratzel imenoval "Otok gora v morju", saj je Korzika s povprečno nadmorsko višino 570 m najbolj gorat sredozemski otok. Leži v višini Črne gore. Od severa do juga meri otok 183 km, od vzhoda do zahoda pa 83 km. Korzika je za Sicilijo, Sardinijo in Ciprom četrta največji

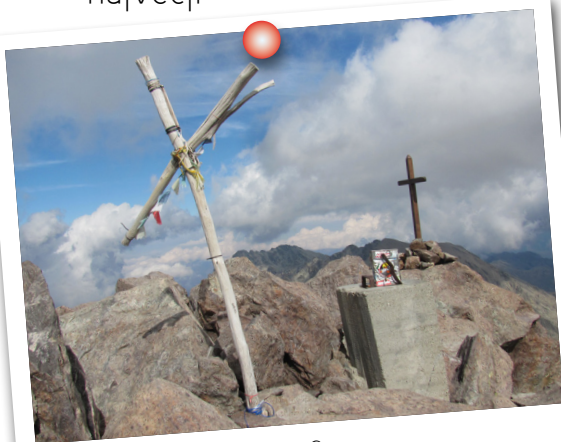

Bastia

otok v Sredozemskem morju. Meri torej dobrih 40 % Slovenije in ima v primerjavi z našo državo bolj razgibano površje. Ocenjena dolžina obale je 1000 km, od česar je približno tretjina peščene, preostanek pa skalnate. Kar 300 km obale so plaže.

Stalno naseljenih prebivalcev je okoli 260.000. Korziška zgodovina je pestra in razgibana. Prvi prebivalci so tu živeli že več kot 8.000 let pr. n. št. in nekateri od njih so pustili za seboj nenavadne naselbine in kamnite menhirje. Menhirje lahko najdemo posamično kot megalit ali kot del skupine podobnih kamnov, ki jih lahko občudujemo v številnih arheoloških najdiščih. Kasneje so si oblast izmenjevali številni osvajalci: Feničani, Grki, Rimljani, Pisanci, Genovežani, Angleži in Francozi. Vsak od njih je pustil svoj pečat na otoku, pa naj bodo to kostanjevi gozdovi, citadele starih mest, ceste ali kaj drugega.

Pomembna osebnost v tem

Monte Cinto

Polotok Corse – obrambni stolp

Ura je odbila deset zvečer in avtobus poln hribolazcev se je odpravil na dolgo pot do Korzike. Vsak na svojem sedežu, opremljen z vsemi pripomočki za spanje in morebitno gašenje nočne žeje. V zgodnjih jutranjih urah, še malo omotični od neprespane noči, smo se v Livornu vkrcali na trajekt za Korziko. Po štirih urah vožnje smo ugledali pristanišče in mesto Bastio ter občutili toplo sredozemsko sonce. In nepozabna avantura se je pričela.

Nasamem začetku odkrivanja otoka smo se seznanili z njenimi značilnostmi in spoznali, da je Korzika vulkanski otok in pripada Franciji, ki se nahaja v Sredozemskem morju. V 19. stoletju jo je nemški geograf Friedrich Ratzel imenoval "Otok gora v morju", saj je Korzika s povprečno nadmorsko višino 570 m najbolj gorat sredozemski otok. Leži v višini Črne gore. Od severa do juga meri otok 183 km, od vzhoda do zahoda pa 83 km. Korzika je za Sicilijo,

Sardinijo in Ciprom četrti največji otok v Sredozemskem morju. Meri torej dobrih 40 % Slovenije in ima v primerjavi z našo državo bolj razgibano površje. Ocenjena dolžina obale je 1000 km, od česar je približno tretjina peščene, preostanek pa skalnate. Kar 300 km obale so plaže.

Stalno naseljenih prebivalcev je okoli 260.000. Korziška zgodovina je pestra in razgibana. Prvi prebivalci so tu živeli že več kot 8.000 let pr. n. št. in nekateri od njih so pustili za seboj nenavadne naselbine in kamnite menhirje.

Jezero Nino

Menhirje lahko najdemo posamično kot megalit ali kot del skupine podobnih kamnov, ki jih lahko občudujemo v številnih arheoloških najdiščih. Kasneje so si oblast izmenjavali številni osvajalci: Feničani, Grki, Rimljani, Pisanci, Genovežani, Angleži in Francozi. Vsak od njih je pustil svoj pečat na otoku, pa naj bodo to kostanjevi gozdovi, citadele starih mest, ceste ali kaj drugega.

Pomembna osebnost v tem času je bil korziški general in domoljub Pasquale Paoli (1725–1807), ki se je bojeval za neodvisnost otoka, sprva z Genovo, kasneje s Francijo. Z njim je povezana tudi mavrska glava (»Testa Maura«) iz obdobja Mavrov (850–1034), ki je leta 1760 postala simbol otoka. Prav tako je Ajaccio rojstni kraj francoskega generala in cesarja Napoleona Bonaparta, rojenega v korziški plemiški družini.

Prebivalstvo je naraščalo do konca 19. stoletja. Z recesijo v 20. stoletju se je več kot 100.000 Korzičanov izselilo v Francijo in Italijo, medtem ko je v tem času na drugih večjih sredozemskih otokih prebivalstvo še vedno naraščalo. Značilno je bilo krvno maščevanje, ki je včasih lahko trajalo tudi več generacij. Na odmaknjenih kmetijah in po vaseh še vedno živijo stare tradicije, tako da je

vsako leto še vedno zabeleženo znatno število smrtnih žrtev.

Po izkrcanju v Bastiji, ki je glavno pristanišče in trgovsko središče otoka in je na seznamu francoskih umetnostno-zgodovinskih mest, smo si ogledali njen center, trdnjavo in zvonik iz 16. stoletja, trg Saint Nicolas, Marijino cerkev, staro katedralo, zgrajeno konec 15. Stoletja, ter se sprehodili po živih ulicah, še vedno polnih turistov in domačinov. Najpomembnejša gospodarska panoga na otoku je turizem in letno obišče Korziko do dva milijona turistov. Otok ima zelo malo naravnih virov in je skoraj brez surovin. Leta 1380 je bila pod guvernerjem Lomellinijem zgrajena močna utrdba – bastiglia. Bastia je postala glavno mesto Korzike, ki ga je držala vse do francoske revolucije leta 1791, ko ga je prevzel Ajaccio.

Pozno popoldne nas pot vodi iz Bastie na zahodni del hribovite Korzike, v slikovito gorsko vasico Evisa, kamor vodi vijugasta in ozka cesta, kjer se stene gor strmo spuščajo v kanjon reke Golo, ki je z 90 kilometri tudi najdaljša reka na otoku. Vožnja je adrenalinska, saj nas ne ovira le ozka cesta in srečevanje z nasproti vozečimi vozili, ampak nenadni prehodi

Corte

Jezero Melo

divjih svinj čez cesto, ki jih na otoku kar mrgoli. Evisa leži nad sotesko Spelunca in je obkrožena z gozdovi korziških borovcev in osupljivimi razgledi na gore ter kostanjeva drevesa. Mesto je postalo naše tridnevno izhodišče za planinarjenje po okoliških hribih.

»Bonjour!« nas pozdravijo zjutraj lastniki hotela, kjer prespimo prvo noč in tako smo pričeli spoznavati tudi korziški jezik, ki je romanski jezik in ima kar nekaj podobnosti in lastnosti srednje italijanskih dialektov, predvsem toskanščine, vsebuje pa tudi precej sardinskih in sicilijanskih izrazov. Unesco ga uvršča med ogrožene jezike, ki naj bi do konca tega stoletja izginili.

To jutro je vremenska napoved pravšnja za obisk najvišjega vrha Korzike, Monte Cinto, ki je visok 2.706 metrov in le 25 kilometrov oddaljen od obale. Že prvi dan krepko zagrizemo v najprej počasi vzpenjajočo pot, polno nizkega grmičevja brinja in zelene jelše ter cvetočega osata. Po poti srečujemo konje, koze, osle in krave, ki se ne pustijo motiti pri obroku in vztrajno trgajo nekaj trave na suhih tleh, poraščenih le tu in tam. Kamnita pot je vedno bolj strma. Kljub suši se vedno najde kakšen potoček ali reka, ki namakata tla. Pri zavetišču Refuge L'Erco se nam odpre čudovit pogled

na gorsko verigo, skupaj s kraljem korziških vrhov Monte Cinto, katerega vrh je pomaknjen nekoliko nazaj. Od zavetišča, zgrajenega iz kamna, se skupina pohodnikov razdeli v dva dela, kjer ena skupina obišče sosednji vrh, drugo skupino pa do najvišjega vrha spremlja strma kamnita pot, skale z živo rumenimi lišaji, ki so kot packe barve, ki se je nekomu slučajno razlila. Tu so skulpture vulkanskih skal, ki ti burijo domišljijo tako zaradi mavričnih barv kamenin kot tudi zaradi različnih oblik. Pogled nazaj v dolino pa zaobjame jez v Calacucci, kjer je trenutno količina vode močno pod nivojem. Po dolgem vzponu iz enega sedla na drugo sedlo, iz enega ovinka v drugega, od enega možicla do drugega, ki jih ni bilo ne konca ne kraja, le ugledamo vrh, na katerem stojita dva križa. En križ je prepleten s tibetanskimi zastavicami in drugi s sporočilom »križ je naše upanje«. Sončen dan in čudoviti razgledi odtehtajo ves trud vzpona. Pot pa še zdaleč ni bila končana, saj je sledil še dolg spust med visokimi skalami in drsečim peskom. Sonce je počasi ugašalo, ampak ob prihodu do avtobusa, ko je bila že trda tema, se je vseeno razlegla še pesem »Rompompom, še ne gremo domov«, s katero smo srečno zaključili naš prvi vzpon.

Še utrujeni od najvišjega vrha se naslednje jutro podamo na naslednjo avanturo, ledeniško jezero Lac de Nino, ki v objemu travnikov in barja leži na nadmorski višini 1.743 metrov. Jezero se nahaja na delu svetovne pešpoti GR20, ki poteka čez Korziko. Da so bile noge hitreje, je poskrbela naša Branka, ki nas je še pred odhodom in tudi vse ostale dni učinkovito razgibavala in raztegovala po dolgem in po čez. Do jezera nas spremljajo ogromni korziški bori, ki nas božajo s prijetnim vonjem

po smoli, skriti tolmunčki, ki vabijo na kopanje in čudoviti razgledi na najvišje vrhove. Po poti opazujemo drevesa, ki so se odela v zlato rumene jesenske barve in hraste plutovce, ki so jim močni vetrovi spremenili obliko krošnje. Po poti srečamo nekaj pohodnikov in psa, opremljenega z zvončkom in sledilno napravo. Do končnega cilja se odpravi skupaj z nami, kjer ga pričakata starejša lastnika. Po raztezanju v kampu se odpravimo po ozki vijugasti cesti do hotela na zaslužen počitek.

Ker je naslednje jutro slabša vremenska napoved za gorski svet, se raje kot v hribe podamo na plažo Sagone, kjer prvič okusimo slanost in toploto korziškega morja. Brrr, ampak z nekaj krepkimi zaveslaji se tudi morje spremeni v prav prijetno stvar za namakanje. Pot nas nato vodi v glavno mesto Korzike in rojstni kraj Napoleona Bonaparte, Ajaccio. Mesto je polno Napoleonovih spomenikov in v ozki ulici stoji njegova rojstna hiša, kjer je sedaj urejen muzej. Ajaccio ima znamenito katedralo in muzej Fesch, ki ima največjo zbirko italijanske renesančne umetnosti, marino ter citadelo iz 15. stoletja, ki se dviguje nad čudovito belo plažo in turkizno modrim morjem. Ulice so polne

spominkov, lokalov, ki vabijo, da postoiš in okusiš dobrote Korzike. Otoška hrana je bolj znana po pridelkih iz notranjosti kot morski hrani. Odlični so njihovi suhomesni izdelki. Črede ovac, koz, korziških krav dajejo mleko za močne domače sire. Korzičani so tudi ljubitelji kostanja, fig, svinjskih izdelkov in sirov. Daleč najbolj poznan sir na otoku je brocciu, narejen je iz kozjega ali ovčjega mleka. V oljčnih nasadih pridelujejo olive za olivno olje in za vlaganje. Otok pa je znan tudi po debelem kostanju. Tega sušijo in iz njega izdelujejo moko za pecivo. Kostanj dodajajo tudi med varjenjem piva.

Ko smo nakupili vse spominke, se podkrepili in doživeli utrip glavnega mesta, smo počasi odpotovali v mesto Corte, ki je v 80. letih 20. stoletja postalo glavno univerzitetno mesto na otoku, in sicer po ponovnem odprtju Univerze Pasquale Paoli. Je izhodišče za gorske pohode proti osrednjim korziškim goram. Vse ceste na otoku so zelo ozke, vijugaste in se pričnejo vzpenjati tisti trenutek, ko se odločiš narediti premik v naslednji kraj, kar je z udrtno v vratih občutil tudi naš avtobus. Kar 86 % otoka predstavlja gorat svet, 14 % pa priobalne ravnice.

Na otoku je prek 70 vrhov višjih od 2.000 metrov. Po poti opazimo tudi transkorziško železnico, ki poteka od Bastie na vzhodni obali do Ajaccia na zahodni strani otoka.

V Corte prispemo proti večeru in tako imamo čas za nočno raziskovanje mesta ter zabavo z živo glasbo francoskih in mednarodnih melodij. Jutro pa je prineslo zopet čudovit sončen dan in naslednji izziv tistega dne, sotesko Restonica in jezero Lac de Melo na višini 1.710 metrov. Izziv je bil v pravem pomenu besede, saj smo morali

Napoleon Bonaparte

premagati pot prav iz mesta Corte do vrha prvega jezera, torej 1.224 metrov višine. Petnajst kilometrsko pot smo najprej premagovali po cesti, nato pa smo skrenili preko mostu med borovce, luknjičaste skale, ob reki navzgor, kjer se je pot spuščala in spet dvigovala, dokler nismo zopet prispeli na cesto, saj druge poti ni bilo. In tako navzgor in ob hudem tempu do zadnjega parkirišča, kjer so oznacbe za jezero kazale še uro vzpona. Ta pot je bila oblegana s turisti vseh vrst, mlajših in starejših, iz vseh koncev sveta. Iz stranskih vrhov ob dolini so pritekali mali studenčki, ki so se ponekod razlili po poti. Dolina je počasi zavila, mi pa smo prišli do ravnine, kjer se je pot razcepila levo naokrog (lažja pot) ali desno preko skalnega grebena (težja pot). Izbrali smo težjo pot. Malo naprej od razcepa poti se začne edini malo zahtevnejši del vzpona do jezera Melo. Potrebno se je malo poprijeti, malo poplezati ob verigi ter na koncu še prehoditi nekaj lestev. Jezero je obdano z visokimi gorami, ki odsevajo na gladini in sončni žarki poudarijo barve nizkega grmičevja, ki zažarijo v rdečih odtenkih v vsej svoji mogočnosti. Ker se je dan nagibal že proti večeru, smo izbrali za sestop lažjo pot in tako dan zaključili utrujeni na lokalnem avtobusu, ki nas je pripeljal do hotela. Seveda pa nikakor nismo bili tako utrujeni, da ne bi še zadnjič začutili nočnega utripa mesta.

Korzika ima kar 300 dni sončnega vremena in naslednje sončno jutro smo se podali na našo zadnjo destinacijo, na polotok Corse – 40 km dolg polotok, ki se nahaja na severnem predelu otoka. Idealen je za kolesarjenje, pohode in kopanje. Polotok je hribovit in njegove stene se dvigujejo tudi 914 m visoko. Tukaj se nahajajo tudi eni izmed boljših pridelovalcev vin na Korziki. Pohod smo pričeli na razgledni točki na polotok in otok Giraglia ter vstopili v

naravni rezervat Capandula, in sicer od mesteca Barcaggio do mesteca Macinaggio. Po poti nas spremljajo kamnite hiške, prijetni vonji divjega origana, drevesa oljk, mirte, sivke, aloe in ostalega sredozemskega rastja. Pot nas vodi med peščenimi plažami in skoraj v vsakem zalivu srečujemo obrambne stolpe, ki so jih pričeli graditi v času Genovske republike, in ki naj bi otok varovali pred napadi piratov. Na nekaterih predelih obale so debeli nanosi morske trave, kamor se kar pogrezneš. Bele peščene plaže vabijo za skok v vodo, zato se namočimo tudi mi in uživamo v različnih modrih odtenkih vode, ki nas prijetno sprosti. Na belih peščenih plažah pa niso obiskovalci le ljudje, ampak tudi govedo, ki se mirno pase ali prežvekuje ter nastavlja toplim sončnim žarkom, v sožitju z ostalimi. Obala je konglomerat različnih formacij kamenin, skritih zalivčkov, turkiznega morja in hkrati zelene vegetacije, ki kontraste le še poudarja. Naš končni cilj je bilo mestece Macinaggio, kjer je leta 1814 iz izgnanstva na Elbi prispel Napoleon Bonaparte.

Dnevi so hoteli, mi pa smo poskušali posrkati vse lepote narave, toplega sonce, prijetne družbe in sredozemske narave s čarobnimi aromami sredozemskega rastja. Že Grki so Korziko imenovali Kalliste, kar pomeni čudovita in kot takšna je še danes. »Au revoir!« in morda te obiščemo še kdaj.

Polona Moškon

Organizirano kolesarjenje po čudovitih poteh narave in urbanega okolja

Pohodnik, planinec, alpinist, kolesar, motorist, avtomobilist, smučar? Najbrž ni človeka na tem svetu, ki se ne bi ukvarjal z več stvarmi. In najbrž ga ni, ki ne bi imel slabe izkušnje z nekom, ki je v »njegov« svet prinesel nekaj drugačnega. Nekateri kolesarji se pritožujejo nad nekaterimi motoristi, nekateri motoristi nad nekaterimi vozniki avtomobilov in obratno. Nekateri planinci ne marajo kolesarjev na planinskih poteh in nekateri kolesarji so tako prepričani o svojih sposobnostih, da se z vrha Šmarne gore poženejo z vso hitrostjo, čeprav je ob lepih dneh na njenih poteh toliko ljudi, da bi tam skoraj potrebovali prometno signalizacijo. Na malčke, ki za ovinkom ponosno delajo svoje prve hribovske korake, najbrž niti ne pomislijo. Kdo je torej ta nebodigatreba? Vsak kolesar, ker smo si zapomnili ravno tistega s Šmarne gore? Ampak nebodigatreba je tudi planinec, ki enapoti s Pece v dolino stlačil smeti pod skalo, kajne? Nesprejemljiva dejanja so dejanja posameznikov, in to ne glede na to, s čim se ukvarjajo, zato smo tudi tolikokrat uporabili besedo nekateri. Sicer smo v nekem trenutku ali položaju prav vsi, ki se ukvarjamo z več stvarmi, tisti nebodigatreba.

Turno kolesarstvo postaja vse bolj priljubljena dejavnost članov Planinske zveze Slovenije, ki čare dežele na sončni strani Alp lahko okušate tudi

na krožni kolesarski poti. Ta obide vse pomembnejše slovenske gorske skupine, zbere okoli 1800 kilometrov in v vzponu premaga 50.000 metrov višinske razlike. Slovenska turnokolesarska pot (STKP), ki tehnično ni posebej zahtevna, saj nagovarja širok krog turnih kolesarjev, je izrazit primer prispevka k trajnostni mobilnosti in eden večjih projektov na področju kolesarjenja na Slovenskem, ki povezuje lokalna planinska društva, lokalne skupnosti ter ostale organizacije na področju planinstva, turizma in gostinstva.

Gorsko kolesarstvo sestavljajo številne discipline, mnoge med njimi so predvsem tekmovalne narave, kot npr. spust, kros, trial, enduro ipd. Turno kolesarstvo je netekmovalna disciplina gorskega kolesarstva, načrtovana vožnja po utrjenih poteh, z željo

Utrinek iz izobraževanja za turnokolesarskega vodnika Kravac 2018,
arhiv Primož Grudnik

po doživljanju naravnega okolja in s športnimi motivi. Preprosto povedano: turni kolesar je planinec na kolesu.

SOBIVANJE PLANINCEV IN KOLESARJEV

Da bi spodbudila razvoj turnega kolesarstva, je Komisija za turno kolesarstvo (KTK) PZS zasnovala krožno pot, ki ljubiteljem vrtenja pedal omogoča razgibano in odmaknjeno Slovenijo doživeti na kolesu. Pobudo za nastanek poti je dal takratni predsednik PZS Bojan Rotovnik konec leta 2012. "Pri izbiri trase nas je vodila želja spoznati pestrost slovenske vzbete pokrajine, tako njene naravne lepote kot tudi pomembne točke naše planinske, narodopisne in tehnične zgodovine. Pot smo, kjer je to le mogoče, speljali po manj prometnih poteh, predvsem po poljskih poteh, gozdnih cestah in vlakah. Kolesarji bodo spoznali lepe, toda pogosto odmaknjene koticke Slovenije, na okolju prijazen način, s kolesom. Priložnost ponujamo tudi majhnim turističnim ponudnikom in manj obiskanim planinskim kočam," razloži bivši načelnik KTK PZS Jože Rovani in zdajšnji predsednik PZS, ki je zasnoval potek turnokolesarske "obvoznice". Osnovna trasa, ki se ji bodo postopoma dodajale kratke zahtevnejše različice, namenjene predvsem spustom, tehnično ni posebej zahtevna, je pa mestoma naporna, ponekod bo kolo treba tudi potiskati, vendar nikjer nositi.

"Pot je namenjena širokemu krogu turnih kolesarjev, je sicer dolga in ponekod naporna, toda tehnično ni zahtevna. Pri načrtovanju smo se izogibali potem, kjer lahko pričakujemo velik obisk pohodnikov, izbirali smo dovolj široke poti, kjer se lahko varno srečata pešec in kolesar. Od kolesarjev pa seveda pričakujemo, da bodo

pri srečevanju zmanjšali hitrost in na zahtevnih mestih ustavili in dali prednost pešcem. Pohodniki in kolesarji se počasi navajamo drug na drugega, mnogi tako ali tako nastopamo v obeh vlogah, ob primerni strpnosti z obeh strani zato ne pričakujemo težav, kajti za dva pametna je vsaka pot dovolj široka," še poudari Rovani, ki obiskuje gore tako v planinskih čevljih kot na gorskem kolesu, sicer pa je že dolga leta tudi markacist.

Vsak nov šport na prostem prinaša spremembe, tako v naravno okolje kot tudi v odnose med njegovimi obiskovalci. Sprva smo bili turni kolesarji drugim obiskovalcem narave predvsem zanimivi, pozneje, ko nas je bilo vse več, pa je prišlo do prvih nesporazumov. Če sem šel v gore peš, sem bil »fejst fant«, če s kolesom, pa v očeh nekaterih nebodigatreba. Toda tako je bilo v glavnem le v okolici večjih mest, in sicer zaradi slabih izkušenj nekaterih pohodnikov s spustaši. Danes je že precej drugače, drug na drugega smo se navadili, postali strpnejši in obzirnejši. Za spustaše pa je urejenih vse več namenskih prog, predvsem ob žičnicah.

Med motivi za nastanek Komisije za turno kolesarstvo je bila že od samega začetka potreba po ureditvi odnosov med kolesarji in drugimi obiskovalci naravnega okolja. Takoj po ustanovitvi smo pripravili Priporočila turnim kolesarjem, nekakšen kodeks obnašanja kolesarjev v naravnem okolju. Sledili so usposabljanja vodnikov, kolesarski tabori, organizirane ture in predavanja o turnem kolesarstvu, vse s poudarjeno vzgojno vsebino. In ker dobri zgledi vlečejo, ne le naši, tudi zgledi osveščenih kolesarjev izven PZS, so razmere zdaj že bistveno boljše, kot so bile.

Turno kolesarstvo organizirano goji

že okoli štirideset planinskih društev (v turnokolesarskih in drugih odsekih), z njim se ukvarja četrtnina članov PZS (po anketi PZS na reprezentativnem vzorcu), s čimer smo po številnosti druga dejavnost članov PZS – takoj za pohodništvom. Množičnost seveda terja organiziran pristop, zlasti pomembna so usposabljanja turnokolesarskih vodnikov, ki so nosilci dejavnosti v društvih. Druženju so namenjeni kolesarski tabori in ture, ki pa imajo tudi pomemben vzgojni značaj. Že od ustanovitve si skupaj z drugimi kolesarskimi združenji prizadevamo za zakonodajo, prijaznejšo za kolesarje, in tudi tu gredo stvari v pravo smer, toda žal mnogo počasneje, kot si želimo.

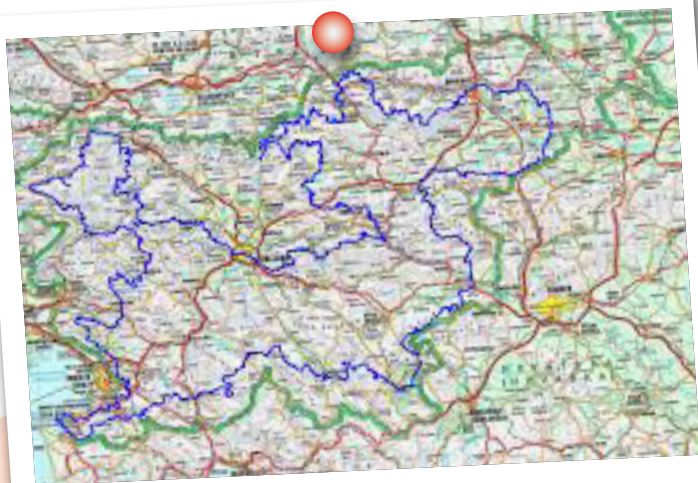
NA POTUJOČEM RAZGLEDNIKU PO SLOVENIJI

Kolesarji bodo lahko na poti obiskali številne znamenitosti alpske države – od Slovenskega planinskega muzeja, Kugyjevega spomenika, alpskega botaničnega vrta Juliana in Informacijskega središča TNP Dom Trenta do rudnika Idrija, muzeja in rudnika Mežica, spomenika štirim srčnim možem v Bohinju, Pocarjeve domačije ... Pot poteka mimo 112 obveznih točk Slovenske turnokolesarske poti, na katerih bodo kolesarji z odtisom žigov v dnevnik tudi potrdili svoj obisk. STKP steče skozi številne turistične kraje, ponuja priložnost za povezovanje planinske organizacije s turističnim gospodarstvom in lokalnimi skupnostmi in občinami, obišče pa tudi

54 koč v nizkogorju oz. sredogorju, ki so sicer manj obiskane, zato se lahko nadejajo pomembnega prispevka k izboljššanemu poslovanju.

NA KOLO S POMOČJO GPS-SLEDI

Skrb za organizacijo ureditve poti so prevzeli izkušeni društveni delavci, vsi kolesarji z znanjem kartografije, številni tudi markacisti, ki predstavljajo vezni člen med planinskimi društvi kot skrbniki planinskih poti in lastniki oz. upravljavci drugih poti na eni strani in KTK PZS kot nosilcem projekta STKP na drugi strani. Kolesarji se bodo na poti orientirali s pomočjo GPS-sledi, ki bodo na voljo na strežniku PZS, in s pomočjo zemljevidov, orientacijsko zahtevnejši odseki pa bodo markirani s kolesarskimi oz. dvonamenskimi markacijami. Pot in njene posamezne etape so podrobneje predstavljene na spletnem naslovu <http://stkp.pzs.si/>.

Karta STKP, arhiv PZS

ZAKONODAJA POČASNEJE, JAVNOST HITREJE SPREJEMA TURNO KOLESARJENJE

Pri načrtovanju poteka poti so upoštevali omejitve obstoječe zakonodaje, za nekatere odseke pa je bilo treba doseči soglasje o dvonamenski rabi planinskih poti oz. dovoljenje za kolesarjenje na drugih poteh, izpostavi Rovani, ki s STKP-jem diha že od prve zamisli, vključno z vsemi boji z mlini na veter: "Slovenska zakonodaja še vedno umešča kolesarja bliže motornim vozilom kot pešcem, čeprav se gibljemo na lasten pogon, ne onesnažujemo okolja in tudi vpliv na poti je primerljiv z vplivom pohodnikov. Kolesarjenje je dovoljeno po gozdnih cestah in še širših prometnicah, po utrjenih poteh v negozdnem prostoru, če temu ne nasprotuje lastnik, po gozdnih vlakah, če so označene in s soglasjem lastnika, in po planinskih poteh, ki jih ob soglasju ministra skrbniki poti, to so planinska društva, namenijo za dvonamensko rabo. Pridobivanje vseh omenjenih soglasij pa je mukotrpen posel, ob katerem mnogi obupajo in nam je v primeru STKP vzelo ogromno časa in energije. Zakonodajni premiki v smeri kolesarjem prijaznejše zakonodaje so prepočasni, medtem ko je odnos javnosti do kolesarjev iz leta v leto boljši."

Turno kolesarstvo - varno in strpno

10 priporočil Združenja planinskih organizacij alpskega loka (CAA)

1. Zdravi na kolo.
2. Skrbno načrtujte.
3. Kolesarite samo po ustreznih poteh.
4. Preglejte svoje kolo.
5. Poskrbite, da imate s seboj vse, kar potrebujete.
6. Vedno nosite čelado.
7. Pešci imajo prednost.
8. Uravnavaite svojo hitrost.
9. Za seboj ne puščajte ničesar.
10. Pomislite na živali.

Komisija za turno kolesarstvo
Planinska zveza Slovenije

Logo KTK, arhiv PZS

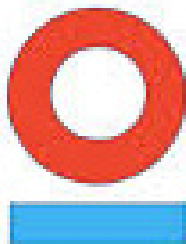
Planinsko društvo Šoštanj ima že nekaj let odsek za turno kolesarjenje, ki pa je zaradi zaprtega kroga pobudnikov odseka iz drugega kraja nedosegljivo ostalim članom društva. V letošnjem letu smo se odločili, da bomo odsek vzeli v svoje roke in tako sem izrazil pobudo za izobraževanje lastnega turnokolesarskega vodnika. Sam (Primož Grudnik) sem se udeležil izobraževanja, ki je organizirano s strani PZS in je s strokovne strani na zelo visokem nivoju. Tečajniki smo morali biti tehnično zelo dobro pripravljeni in imeti primerno in brezhibno kolo.

Z letom 2019 načrtujemo, da bo odsek začel aktivno delovati in zato bomo v letošnjem letu pripravili plan aktivnosti. Namen imamo izobraziti še kakšnega novega turnokolesarskega vodnika.

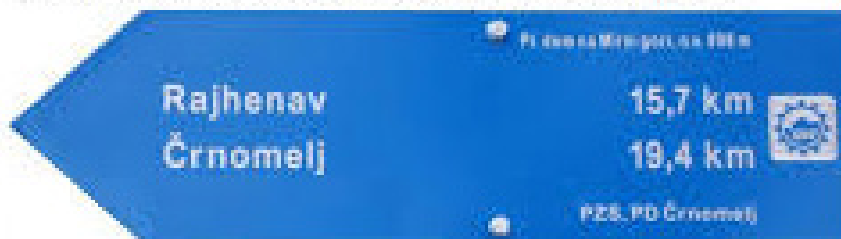
Upam, da sem Vam s tem člankom, ki sem ga sestavil iz članka avtorice Mance Čujež in Marte Krejan Čokl, ki sta bila pred časom objavljena v Planinskem

vestniku in sta obe opravili pogovor z zdajšnjim predsednikom PZS Rovana Jožetom predstavil delovanje Komisije za turno kolesarstvo. Oba članka mi je posredoval g. Rovana. Več o samem delovanju komisije in slovenski turno kolesarski poti si lahko pogledate na spletni strani <https://ktk.pzs.si/>.

Primož Grudnik

Dvonomenska markacija, turnokolesarska markacija in logotip STKP

Turnokolesarska usmerjevalna tabla z logotipom STKP

Opisi izletov 2018

MRZLICA (1122 m)

Datum odhoda: 7. januar

Vodniki: Jurij Drev, Jure Grudnik, Igor Rezman, Zvone Koželjnik

Zahtevnost poti: Lahka pot v zimskih razmerah

Cas hoje: 5 h

Oprema: planinski čevlji, pohodne palice, gamaše, (oprema za lahko zimsko pot)

Mrzlica je v zadnjih nekaj letih postala izredno priljubljena izletniška točka, posebej za obiskovalce iz Savinjske doline in Zasavja. S svojimi 1122 metri nadmorske višine je četrta najvišja gora zasavskega hribovja in z nje je, tako kot s Kuma, izjemen razgled, saj so vsi bližnji vrhovi precej nižji.

Na Mrzlico vodi, kar nekaj poti iz savinjske doline in Zasavja. Mi se bomo na Mrzlico povzpeli po eni poti iz savinjske doline, ter sestop izvedli po drugi poti nazaj v dolino. Sam vzpon in sestop bo odvisen od vremenskih razmer. Po nekaterih podatkih naj bi bila koč na Mrzlici celo najbolj obiskana planinska postojanka v slovenskem sredogorju. Kočo upravlja planinsko društvo Trbovlje. Koča sama je nekoliko pod vrhom Mrzlice (okrog 30 metrov) in na vrh vodi strma pot skozi gozd. Na vrhu je razgledna plošča, ki nam omogoča dobro orientacijo, pri razgledu s vrha Mrzlice.

UDELEŽBA NA POHODU GORA OLJKA (733 m) - Zdravju na proti

Datum odhoda: 20. januar

Vodnika: Matej Kortnik, Janez Kugonič

Zahtevnost poti: Lahka pot v zimskih razmerah

Cas hoje: 4 h

Tudi letos se bomo udeležili tradicionalnega pohoda Zdravju naproti na Goro Oljko, ter tako kot vsako leto, tudi tokrat poskusili vrh osvojiti po drugi poti, ter tako spoznati kakšen nov kotiček ali pot v naši bližini.

Pohod bomo pričeli na avtobusni postaji Šoštanj, ter po markirani poti ob jezeru nadaljevali proti Lokovici in nato proti Velikemu Vrhju, Vedetu in nato še v zadnji vzpon mimo Rogelške na vrh Gore Oljke (2h). Na vrhu dobi vsak pohodnik od organizatorjev (PD POLŽELA) prejme trdo kuhano jajce v počastitev praznika Sv. Neže, jubilejni pohodniki pa prejmejo tudi priznanja.

Vračamo se po isti poti. Planinski dom je odprt, možno je dobiti toplo hrano in pijačo. Kljub temu imejte s sabo toplo pijačo in kakšen prigrizek po lastnih potrebah.

PO ŠILIJEVIH VLAKAH NA SMREKOVEC

Datum odhoda: 18. februar

Vodnika: Vlado Stropnik, Primož Grudnik

Zahtevnost: Lahka pot v zimskih razmerah

Čas hoje: 5 ur

Tradicionalni zimski pohod na Smrekovec je organiziran v spomin na našega člana in vodnika Milana Pogorelčnika po gozdnih poteh, ki jih je imel on najraje. Pohod je organiziran v soorganizaciji PD Velenje – sekcija Topolšica in PD Šoštanj.

E6: MAČKOVCI - SLAVNIK (1028 m) - HRASTOVLJE

Datum odhoda: 24. marec

Vodniki: Jurij Drev, Igor Rezman, Miran Hudej

Zahtevnost: lahka označena pot

Čas hoje: 5 h

Letošnji odsek evropske pešpoti E6 bomo imeli od Skandansčine do Hrastovlja čez Slavnik. Pot bomo pričeli v vasi Skandansčina, ki leži pod severovzhodnem podnožju Slavni-ka. Od tu se bomo povzpeli na 1028m visoki Slavnik, zadnji tiščak na poti. Slavnik slovi po svojih razgledih in tudi po prevetrenosti. Tik pod vrhom stoji Tumova koča. S Slavnika nas pot vodi po južnem pobočju v naselje Podgorja ter naprej do vasi Podpeč na kraškem robu. Od Podpeči nadaljujemo po poti še do naselja Hrastovlje, kjer bomo končali našo pot.

Hrvaška: ČIČERIJA - ŽBEVNICA (1014 m)

Datum odhoda: 8. april

Vodnika: Vlado Stropnik, Andreja Jalen Konovšek

Zahtevnost: lahka označena pot

Čas hoje: 6 h

Čičarijo smo začeli spoznavati že nekaj let nazaj, ko smo osvojili manj poznane vrhove na slovenski strani ob meji s Hrvaško. Iz enega izmed vrhov, na katerem smo stali tudi takrat, se nam je pogled ustavil tudi na vrhu, ki smo ga želeli obiskali letos. Žbevnica je 1014 m visok vrh, ki se nahaja nad vasjo Brest, ob slovensko – hrvaški meji. Je najzahodnejši hrvaški tisočak, ki pripada grebenu Čičarije. A vodniki smo se iz takšnih in drugačnih razlogov odločili, da turo spremenimo in obiščemo slovenski del Čičarije in Žbevnico spet gledamo čez mejo. A nam zato ne bo prav nič dolgčas. Obiskali bomo 4 vrhove. Iz vasi Podgorje pod Slavnikom se bomo najprej podali proti Kojniku (802m). Na vrhu stoji preprost križ in ob njem skrinjica z vpisano knjigo in žigom. Od tu se bo odprl pogled na nadaljevanje naše poti. Po kolovozih in stezah bomo čez travnate planote prišli do našega naslednjega cilja – Goliča. 889m visok vrh nam bo ponudil malico in lepe razglede. Nadaljevali bomo do Kavčiča (897m) in nazadnje še do vrha Lipnik (804m) tik ob meji s Hrvaško.

In zakaj se nam pridružiti na izletu? Zato, ker prečenje ponuja lepe razglede na Slavnik, Snežnik, v ozadju vse do Kamniških Alp in vzhodnega dela Karavank, proti severu se nam pokažejo Julijci s Krnom in Triglavom, na drugi strani pa bomo lahko opazovali celotno slovensko obalo in Trst, skratka vsak bo našel nekaj zase.

Vabljeni!

DRAVOGRAD - KREMŽARJEV VRH (1164 m) - LEGEN

Datum odhoda: 22. april

Vodniki: Jurij Drev, Marko Borovnik

Zahtevnost: lahka označena pot

Čas hoje: 6 h

Šisernikova pot vodi po severozahodnem obrobju Pohorja. Imenovana je po zaslužnem planincu, markacistu in alpinistu iz Slovenj Gradca. Pot bomo pričeli na Legnu nad Slovenj Gradcem, od koder bomo rabili okvirno dobro uro hoje na Kremžarjev vrh ali Kremžarco. Tik pod vrhom je planinska postojanka od koder je do vrha še 10 minut hoje. Pot nas bo nato vodila najprej po grebenu proti severu, kjer se bomo najprej nekoliko spustili ter nato pot nadaljevali po obronkih ter mimo hribovskih kmetij do končnega našega cilja v Dravogradu.

KROPA - JAMNIK (831 m)

Datum izleta: 1. maj 2017

Vodniki: Vlado Stropnik, Tjaša Oster-vuh, Roman Branc

Zahtevnost: lahka označena pot

Čas hoje: 4-5 h

Na letošnji, sedaj že tradicionalni prvomajski izlet, se bomo odpravili na Gorenjsko. Kropa, po umetnostnem kovaštvu znan trg, stinjen v ozki dolinici pod severovzhodnimi pobočji Jelovice, bo naše izhodišče. Od tod se bomo, po pretežno gozdni poti povzpeli na Jamnik. Na omenjenem hribu stoji cerkva Svetega Primoža. Zaradi izjemno lepega razgleda po Gorenjski ravnici, Karavankah in Kamniško Savinjskih alpah, mu radi rečemo tudi balkon Gorenjske. Pot nas bo v nadaljevanju

vodila zahodno v pobobočja Jelovice, na Vodiško planino, kjer je Partizanski planinski dom. Verjetno bo odprt, da se bomo v njem lahko okrepčali in odpočili. Od tod pa še samo navzdol, nazaj v Kropo, kjer bomo po dobrih štirih urah hoje končali pohodniški del našega izleta. Predvidevamo, da nam bo ostalo še nekaj časa, zato si bomo poskušali ogledati še kakšno zanimivost teh krajev, kot je Muzej umetnostnega kovaštva v Kropi ali prelepo staro mestno jedro v Radovljici. Spoštovani, pridite torej na naš prvomajski izlet, saj smo se vedno imeli lepo in doživeli kaj novega.

KRIŠKA GORA in TOLSTI VRH (1715 m)

Datum odhoda: 20. maj

Vodniki: Andreja Jalen Konovšek, Mar-ko Borovnik, Roman Branc

Zahtevnost poti: Zahtevna pot

Čas hoje: 5 – 7 h

Kriška gora (staro ime Gojška planina, po kraju Gozd (v lokalnem narečju izgovori kot Gojzd, Tržičanom znana tudi kot Kokovnica) je dobrih 5 kilometrov dolg greben, ki se razprostira vzhodno od Tržiča, zahodno od Storžiča, južno od Košute in severno od Golnika ter Udin boršta. Ime je gora dobila po vasi Križe, ki leži tik ob njenem vznožju. Na 1471 m stoji Koča na Kriški gori, do katere iz vasi Gozd poteka to-vorna žičnica. Najvišji vrh grebena je Tolsti vrh (1715 m). Včasih zahodnega dela grebena ni preraščal gozd, saj so senožeti redno kosili in pokošeno travo namenili za krmo konjev v kriški vojašnici. Tokratni društveni izlet bomo priredili tako, da bosta organizirani 2 različni turi. Lažja, pri kateri se bomo povzpeli na vrh Kriške gore do kočice in težja oz. daljša tura, pri kateri bo skupina osvojila

še Tolsti vrh. Udeleženci lažje ture morajo biti sposobni hoditi (upoštevanje samo hoje) cca 5h, za težjo pa še 2 uri več. Namen ture oz. izleta je, da lahko vsk udeleženec najde primerno zahtevno turo zase. Ob prijavi prosimo sporočite za katero turo se prijavljate – lažjo ali težjo.

KAMNIŠKI DEDEC (1583 m)

Datum odhoda: 10. junij

Vodniki: Primož Grudnik, Matej Kortnik, Vlado Stropnik

Zahtevnost poti: deloma zahtevna neoznačena pot

Čas hoje: 5h

Kamniški Dedec je z južne strani prvi vrh v grebenu Zeleniških špic, ki se dvigajo nad Domom v Kamniški Bistrici in se končajo dva kilometra severneje na Srebrnem sedlu v katerem se spajajo z glavnim masivom Kamniško Savinjskih Alp. Na greben, ki deli dolini Kamniške Bele in Repovega kota, ni markiranih poti. Razen na Kamniškega dedca na katerega pripelje iz Repovega kota neoznačena pot, ki je proti vrhu deloma zahtevna so ostali vrhovi rezervirani za gornike z alpinističnim znanjem. Prečenje celotnega grebena velja za eno najlepših prečenj v Sloveniji.

Naša pot se bo pričela pri Domu v Kamniški Bistrici. Odpravili se bomo po poti v smer Kamniškega sedla in po njej hodili vse do mesta V Klinu, kjer se neoznačena pot za smer Repovega kota odcepi v desno. Po prečkanju grape ne bomo nadaljevali v Repov kot ampak kar strmo navzgor mimo Lovske kočice do Črnega vrha 1470 m, kjer se pot položi. Sledil bo kratek spust, nato pa se občasno slabše vidna pot nadaljuje po grebenu. Mestoma se pot

umakne v desno v strma pobočja, pot pa postaja vse bolj razgledna. Tako bo potekal vzpon do skoka, od koder se pot naprej strmo vzpne po ozki grapi ter le nekaj metrov višje zavije v levo, kjer nas bo pripeljala na izpostavljeno pobočje obdano z rušjem. Z nekaj pomoči v rokah se bomo vzpeli čez omenjeno pobočje, ki se konča na prepadnem in razglednem vrhu. Povratek bo potekal po smeri vzpona

DAN SLOVENSКИH PLANINSKIH DOŽIVETIJ 2018 - srečanje slovenskih planincev na Rogli

Datum odhoda: 17. junij

Vodnika: Bojan Rotovnik, Matej Kortnik

Zahtevnost: Izleti različnih zahtevnosti

Čas hoje: Odvisno od izbranega izleta

Planinsko društvo Šoštanj bo organiziralo udeležbo na Dnevu slovenskih planinskih doživetij 2018, ki bo potekalo v nedeljo, 17. junija 2018, na Rogli. Program bo pripravljen tako, da bodo v dopoldanskem času organizirane različne planinske aktivnosti različnih težavnostnih stopenj, tako da si bo lahko vsak udeleženec izbral sebi najprimernejšo. Poseben program bo namenjen tudi družinam in kolesarjem. Osrednji del prireditve bo potekal po vrnitvi pohodnikov iz izletov in bo poleg krajše proslave s kulturnim programom vključeval tudi različne predstavitve. Iz Šaleške doline se bomo na pot odpravili s posebnim avtobusom v zgodnjih jutranjih urah, povratek pa je predviden v večernih urah.

POHOD PO RAVENSKI POTI

Datum odhoda: 25. junij

Vodnika: Jure Grudnik, Monika Tajnik

Zahtevnost poti: lahka

Cas hoje: 5 ur

Ravenska pot je obhodnica okoli Raven pri Šoštanju. Planinska pot je bila urejena in registrirana leta 2004, ko je po njej ob otvoritvi 25. junija, po njej potekal tudi prvi pohod. Pot poteka večinoma po kolovozih in gozdnih stezih. Najvišji vrh je s 710 metri nadmorske višine Vrholanov vrh, s katerega se odkriva čudoviti pogled na celotno Šaleško dolino. Že tradicionalno PD Šoštanj v sodelovanju s ŠD Ravne, vsako leto organizira pohod po tej 16 km dolgi poti. Nekje na dobri polovici prehojene poti je organizirano tudi družabno srečanje pri kmetiji Abidnikovih za katerega poskrbi ŠD Ravne.

SKUPNA AKCIJA ŠALEŠKIH PD - RADUHA

Datum odhoda: 7. julij

Vodniki: Jurij Drev, Miran Hudej, Igor Rezman, Zvone Koželjnik in vodniki sodelujočih društev

Zahtevnost poti: Ture različnih težavnostnih stopenj

Na pobudo planinskih vodnikov iz planinskih društev Šaleške doline smo v letu 2002, ki je bilo proglašeno s strani združenih narodov za mednarodno leto gora, prvič organizirali skupno akcijo Šaleških planinskih društev z namenom, da spodbudimo organizirano zahajanje v gore skupaj s planinskimi vodniki in tako dodamo kanček k zmanjšanju onesnaževanja, ki ga povzročimo z osebnimi vozili v gorskem svetu

in tudi opozorimo udeležence na varno hojo v gorah.

Pred vami je tako sedaj že 17. izdaja akcije. Vodniki upamo, da se vidimo v čim večjem številu.

Italija: WILDE KREUZSPITZE (3135 m)

Datum odhoda: 21., 22. julij

Vodniki: Primož Grudnik, Janez Kugonič, Jure Grudnik

Zahtevnost poti: Lahka in zahtevna pot

Cas hoje: 1. dan: 7 h, 2. dan: 7 h

Prvi dan se bomo v zgodnjih jutranjih urah iz zbirnega mesta v Šoštanju odpeljali v smeri Italije, natančneje do parkirišča Valss. Od tam naprej nas bo (proti doplačilu) do našega izhodišča, idilične planine Fane Alm (1.739 m) odpeljal lokalni mini bus. Ob potoku ter spremstvu čudovitih majhnih slapov se bomo vzpeli do tipične visokogorske kočice Brixner Hütte na višini 2.282 m, kjer sledi krajši postanek. V nadaljevanju sledi vzpon do Wurmaulspitze (Cima di Valmala) 3.022 m. Po naužitih razgledih sledi spust do Brixner Hütte, večerja in nočitev.

Predviden čas hoje 7 ur.

Naslednji dan bomo po zajtrku osvojili tritisočaka Wilde Kreuzspitze (Picco della Croce) 3.132 m. Impulzanten vrh nam bo nudil prečudovite razglede, vse do najvišjega vrha Dolomitov, Marmolade 3.343 m. Sledil bo sestop do sedla Rauchtaljoeh (Passo Val di Nebbia) 2.807 m, kjer bo naša pot zavila desno, do visokogorskega bisera, jezera Wilder See (Lago Sevaggio) 2.538 m. Sledil bo daljši postanek, nakar se bomo vmili do planine Fane Alm od koder se ponovno odpeljemo do parkirišča Valls.

Sledi vožnja domov.

Predviden čas hoje 7 ur.

P.s. preverite svojo članarino oz. osebno zavarovanje za tovrstne planinske ture.

Planinsko društvo Šoštanj si pridržuje pravico do manjših sprememb pote-ka izleta, ki bodo morebiti nastali zaradi slabega vremena oz. drugih nepredvidljivih situacij. Ker gre za turi v visokogorju, bo izlet v primeru slabega vremena prestavljen na prvi optimalen termin

STEGOVNIK (1692 m)

Datum odhoda: 15. avgust

Vodnik: Jurij Drev, Vlado Stropnik

Zahtevnost poti: lahka pot

Stegovnik (tudi Štegovnik) je razgledna grebenska gora med dolino Tržiške Bistrice in Kokre. Z vrha je zelo lep pogled proti celotnemu grebenu Košute na severu, proti jugu se lepo vidi Storžič s svojimi sosednjimi vrhovi, proti vzhodu pa se vidi Kočna in ostale gore nad Jezerskim. Vrh ima vpisno skrinjico v kateri je vpisna knjiga in žig. Vrh je precej dolg z veliko prostora.

KAL - PRŠIVEC (1762 m) - KOČA PRITRIGLAVSKIH JEZERIH - KOMNA DEBELI VRH (1962 m) ZADNJI VOGEL (2327 m) - VELIKA ZELNARICA (2190 m)

Tudi letos bomo v visokogorje organizirali dve turi, ki bosta različnih zahtevnosti. Prva zahtevnejša pot se bo pričela na planini Blato. Usmerili se bomo proti Krstenici in naprej do Lazovškega prevala. Od prevala sledi orientacijsko

bolj zahteven del poti proti Debelemu vrhu. Sledil bo spust do planine pri Jezeru. Druga skupina bo pohod pričela v Stari Fužini preko planine Vogar do Pršivca. Sledil bo spust do planine pri Jezeru.

Drugi dan se bo prva skupina podala v smeri proti Voglom. Sledil bo spust do Vratc. Osvojil bomo še Veliko Zelnarico in nato spust preko Štapc v dolino Sedmerih jezer. Od tam čez Komarčo proti Bohinjskemu jezeru. Druga lažja pot se bo od planine Jezero usmerila proti Štapcam, kjer bomo osvojili malo Tičarico in nato spust do Koče pri Triglevskih jezerih. Pot bomo nadaljevali proti Komni in nato v dolino proti Bohinjskemu jezeru.

DEBELI VRH (1962 m) - ZADNJI VOGEL (2327 m) - KOPIČA (2190 m)

Datum odhoda: 25., 26. avgust

Vodnika: Primož Grudnik, Zvonko Koželjnik, Marko Borovnik

Čas hoje: 1. Dan: 7 h, 2. Dan: 7 h

Zahtevnost poti: mestoma zahtevno brezpotje

KAL - PRŠIVEC (1762 m) - KOČA PRITRIGLAVSKIH JEZERIH - KOMNA

Datum: 25., 26. avgust

Vodnika: Matej Kortnik, Roman Branc

Čas hoje:

Zahtevnost poti: lahka pot

ŽIVI MUZEJ KRASA

Datum odhoda: 9. september

Vodnika: Tina Jemec, Tjaša Ostervuh, Monika Tajnik

Zahtevnost poti: lahka pot

Živi muzej Krasa meri prek 700 hektarov in se razteza med Sežano, Lipico in nekdanjo slovensko-italijansko mejo, vzdolž povezovalne osi po stari avstro-ogrski cesti Sežana–Bazovica. Območje je bilo skoraj pol stoletja zaprto za javnost, danes pa vključuje 20 kilometrov tematskih čezmejnih kolesarskih in pohodniških poti. Muzej na prostem prikazuje dediščino, ki je zaradi bližine meje ostala skoraj nedotaknjena vse od konca druge svetovne vojne. Glavna žila Živega muzeja Krasa pelje po stari bazoviški cesti

Albanija: PLANINSKI TABOR ZA ODRASLE V PROKLETIJAH

Vodniki: Bojan Rotovnik, Matej Kortnik, Vlado Stropnik

POHOD NA SMREKOVEC, 1577 m

Datum odhoda: 23. september

Vodniki: Bojan Rotovnik, Igor Rezman, Jure Grudnik, Zvone Koželjnik

Zahtevnost poti: lahka

Čas hoje: 5 ur

Pohod na Smrekovec je stalnica v programu praznovanj občinskega praznika občine Šoštanj, ki ga skupaj organizirata PD Šoštanj in občina Šoštanj. Začetek pohoda bo letos na sedlu Honec (odcep ceste za Sveti Križ v Belih Vodah). Pohodniki se nato mirno Luka, Brložnika in Doma na Smrekovcu povzpemo na vrh Smrekovca in se nato po isti poti vrnemo na izhodišče. Na Domu na Smrekovcu nas tradicionalno čaka golaž, ki ga za vse pohodnike donira Občina Šoštanj.

POHOD PO TRŠKI POTI OKOLI ŠOŠTANJA

Datum ohoda: 6. oktober

Vodniki: Matej Kortnik, Igor Rezman, Jure Grudnik

Zahtevnost poti: lahka

Čas hoje: 5 ur

Pohod po Trški poti okoli Šoštanja je tradicionalni pohod PD Šoštanj od leta 1994, ko je društvo praznovalo svojih 90 let delovanja.

Od leta 2012 ga prirejamo skupaj s Krajevno skupnostjo Šoštanj na začetku meseca oktobra, ko je pohod tudi del praznovanja praznika mesta Šoštanj.

Trška pot je lahka planinska pot v naši neposredni bližini. Planinsko društvo jo je uredilo z namenom, da se prikaže mejni obseg nekdanjega trga Šoštanj. Leta 2000 je izšla zloženska o Trški poti okoli Šoštanja, v letu 2003 Turistična karta občine Šoštanj na kateri je podrobno predstavljena tudi Trška pot ter nato leta 2004 poseben kontrolni kartonček v obliki razglednici, na katerem je prostor za žige, ki se nahajajo na naslednjih kontrolnih točkah. V letu 2018 je bil kontrolni kartonček osvežen.

v ribiški koči ob Družmirkem jezeru, pri kmetu Vrhovniku v Lokovici, pri kmetu Pušniku (Rogeljšku), pred Rotovnikovo jamo v Skornem, pri Falentu v Lajšah.

Tudi letos bomo izvedli pohod v dveh variantah in sicer:

1. Varianta;

pohod po celotni trasi. Pohod se prične ob 9h z zbirališčem ob otroškem igrišču Tresimirjev park v Šoštanju. Pohod po celi poti traja 4–5h.

2. Varianta;

za vse tiste, ki vam je celotna pod predolga imamo pripravljeno krajšo varianto. Vabimo vas da se nam ob 11h pridružite pri kipu Marije na Trgu bratov Mravljak od koder se bomo odpravili prosti Pusternu Gradu, kjer se bomo pridružil ostalim pohodnikom in skupaj z njimi prehodili pod do zaključne točke. Hoje je za 2 uri.

Hrvaška: VELIKA KAPELA (1534 m) - KVARNER

Datum odhoda: 13., 14. oktobar

Vodniki: Vlado Stropnik, Filip Vrabič, Jurij Drev, Andreja Konovšek Jalen

Čas hoje:

Težavnost: lahka pot

Po nekajletnem premoru se Šoštanjski planinci ponovno podajamo na jesenski dvodnevni izlet v hribe ob morju. V preteklosti smo na tovrstnih izletih že obiskali pogorja na otokih Krk, Cres in Lošinj. Povzpeli smo se na Učko in pod vodstvom lokalnega vodnika obiskali in bili seznanjeni z povojnimi dogodki na Golem otoku.

Tokrat bomo naše potovanje pričeli malce drugače. Iz Šoštanja se bomo z avtobusom peljali mimo Zagreba, Karlovca, do mesta Ogulin, kjer se ob regionalni cesti Ogulin Novi Vinodolski nahaja parkirišče in izhodišče za naš prvi pohodniški cilj, Klek nad Ogulinom. (1181m.nv.)

Omenjeni vrh ima nekakšen simbolni pomen za Hrvaško planinstvo, saj je upodobljen tudi v grbu Hrvaške planinske zveze. Je osamelec in njegov, a kar malce zastrašujoča podoba nemo bdi nad širnimi Goranskimi gozdovi. V lepem vremenu je odličen razglednik in je viden tudi iz večjega dela vzhodnih Slovenskih pogorij. Od parkirišča do vrha je dobro uro in pol zmerne in tik

pod vrhom malce zahtevnejšega vzpona. Vmes na poti stoji majhen in prijeten planinski dom, v okrbi PD Ogulin. Tu bomo imeli ob povratku iz vrha malo daljši postanek, kjer se bomo lahko odpočili, okrepčali in pokramljali z domačimi planinci. Na izhodišče se bomo vrnili po poti vzpona in se v nadaljevanju, po prej omenjeni regionalni cesti, skozi obsežne velikokapeljske gozdove odpeljali do obalnega mesta Novi Vinodolski. Po namestitvi v enem od tukajšnjih hotelov upamo, da nam bo ostalo še nekaj časa za večerni sprehod ob obali in družabni večer ob glazbi.

Naslednje jutro po zajtrku se bomo podali še na planinsko pot med Vinodolskim in Crikvenico. Pot, ki se imenuje pot Kuša i Krša je v naši skrajšani varianti dolga 17.km, ni naporna in večino ma vodi po nekakšni mulateri. Na poti se bomo povzpeli na dva razgledna vrhova (sv. Juraj in Drenin-oba med 300 in 400m nm.v.) iz slednjega bomo na koncu sestopili v Crikvenico, kjer se bomo pred povratkom domov sprehodili še po ulicah in pomolih tega, že iz Avstroogrskih časov znanega letoviškega mesta.

ZELENICA

Datum odhoda: 20. oktober

Vodniki: Primož Grudnik, Janez Kugonič,

Zahtevnost: Zahtevno brezpotje

Letošnjo osvajanje brezpotij bomo nadaljevali na območju Zelenice. Zelenica nam ponuja veliko zanimivih brezpotij, ki vsaka na svoj način očara pohodnike. Glede na razmere, ki jih bomo imeli bomo izbrali najprimernojšo. Več o sami turi bo znanega v mesecu oktobru na društveni spletni strani.

IZLET V NEZNANO

Datum odhoda: 10. november

Vodnika: Predsednik PD, Vlado Stropnik, Filip Vrabčič

Zahtevnost: Lahka označena pot

Kot vsako leto se PD Šoštanj ob koncu leta odpravi na nekakšen neuradni zaključek planinske sezone na izlet v neznano. Organizatorji izleta se vedno potrudimo, da najdemo manj znane, pa vendar zelo zanimive planinske poti lahke težavnostne stopnje za 3 do 5 ure hoje. Na izletu je več časa namenjeno tudi druženju, ogledovanju lokalnih znamenitosti in drugega. Potrudimo se tudi, da pripravimo malico že med hojo (vključeno v ceno) in tudi pozno kosilo (vključeno v ceno). Kje se bomo to leto "potepali" izveste, če se nam pridružite.

GORIČKO

Datum odhoda: 17. november

Vodnika: Marko Borovnik, Igor Rezman, Jurij Drev

Zahtevnost poti: lahka pot

Goričko je krajinski park na SV Slovenije, že ime pa pove, da je tipična značilnost te pokrajine (poleg dobre kapljice in hrane) gričevje po katerem je speljan tudi del pomurske planinske poti. Najvišji vrh tega gričevja predstavlja Sotinski breg (418m), katerega bomo poleg bližnjega Serdiškega brega in Tromeje tudi prehodili. Pot bomo pričeli pri Dajčevem mlinu do Serdiškega brega, nadaljevali do Sotinskega brega, na koncu pa obiskali še Tromejo in t.i. Prekmursko kočjo, ki jo predstavlja Okrepčevalnica Rak v Gornjih Slavečah. Po želji se lahko ustavimo v Selah v Prekmurju, kjer je eden izmed

žigov razširjene planinske poti in kraju Grad, kjer stoji največji grajski kompleks v Sloveniji. Poleg nezahtevne hoje po prijaznem gričevnatem svetu, bomo imeli priložnost okusiti tudi prekmurske dobrote.

11. PLANINSKI POHOD TOPOLŠICA (379 m - SLEME 1052 m) PREKO LOMA (884 m)

Datum odhoda: 26. december, ob 8h iz Topolšice

Vodniki: Bojan Rotovnik, Jure Grudnik, Andrej Veternik, Matej Kortnik

Zahtevnost: lahka pot v zimskih razmerah

Čas hoje: 4-5h

Tradicionalni pohod PD Šoštanj na državni praznik Dan samostojnosti in enotnosti bo v letu 2018 že enajsti. Poteka iz Topolšice preko Loma in vrha Lomek 884m in mimo kmetije Žlebnik na Sleme. Zbrali se bomo ob 8h pred starim bazenom v Topolšici (na severnem robu Zdraviliškega parka) in od tam mimo bolnišnice pričeli vzpon na Lom. Po kratkem delu čez gozd prideemo do Adama, kjer se gozd odpre in v pasu se po celotnem pobočju vijejo posamezne domačije. Mi se bomo mimo hiš povzpeli na kolovoz, ki pripelje mimo domačije Zg. Trkorita na vrh planote Loma. Pot delom seka ovinke kolovoza in je ves čas speljana zelo lagodno, tako da vzpon do Dražnikove domačije, kjer je prvi počitek, hitro mine.

Od Dražnikove kmetije vodi pot po kolovozu naprej mimo vikendov do kmetije Vodovnik, kjer pripelje iz Strmine lokalna cesta. Po njej se bomo povzpeli do kmetije Ravš, domačije, ki leži tik pod najvišjim vrhom Loma, Lomek (884 m). Od Ravsa se spustimo po travniku in nato skozi gozd do kmetije Bank. Od

tam nadaljujemo proti kmetiji Žlebnik, od koder sledi zadnji vzpon mimo Orla do Andrejevega doma na Slemenu 1052m, kjer nas čaka topel čaj in primerno okrepčilo. Po okrepčilu v koči se bomo spustili po planinski poti proti vasi Zavodnje in pri Kopinu vstopili na avtobus, kar pomeni okoli pol ure hoje od planinske kočice. Avtobus bo udeležence pohoda peljal nazaj do Topolšice in nato preko Šoštanja in Pesja do Velenja.

Predhodne prijave za udeležbo na pohodu niso potrebne, je pa udeležba brezplačna (stroške avtobusnega prevoza iz Slemena krije PD Šoštanj). Za udeležbo na pohodu je potrebna primerna psiho-fizična pripravljenost ter planinska oprema za lažje zimske planinske pohode. Udeležencem pohoda priporočamo, da za prihod na zbirno oz. startno mesto, uporabijo javni potniški promet, saj je ura začetka pohoda prilagojena tako, da je možen prevoz z lokalnim avtobusom, ki 26.12. ob 7:15h pelje iz Gorice, preko Velenja (7:20h), Pesja (7:31h) in Šoštanja (7:37h) do Topolšice, kamor prispe ob 7:47h.

Vabljeni!

VODNIK(-CA)	GSM	VODNIŠKA KAT.
Andreja Jalen Konovšek	031/ 869 927	A, B, D, C*
Andrej Veternik	041/ 368 667	A, B*
Anja Lampret	041 / 526 645	A*
Bojan Rotovnik	031/ 382 450	A, B, D, G
Brina Zabukovnik Jerič	041/ 432 368	A
Evgen Drvarič	/	A, B
Filip Vrabič	031/ 743 030	A
Igor Rezman	041/ 776 234	A, B
Janez Kugonič	031/ 702 365	A
Jurij Drev	041/ 776 269	A, D, B
Jure Grudnik	041/ 437 235	A
Marko Borovnik	031/ 593 162	A
Martina Pečnik Herlah	031/ 738 821	A, B, D
Matej Kortnik	040/ 328 898	A, B, D
Miran Hudej	041/ 776 268	A, B
Monika Tjajnik	051 / 265 454	A
Primož Grudnik	031/583 273	A, B, C, D, TKVI*
Roman Branc	041/272 801	A
Tina Čebul	040/626 913	A
Tina Uran		A
Vlado Stropnik	031/ 392 146	A, B
Tjaša Konovšek	031 / 713 858	A
Tjaša Ostervuh	051 / 412 969	A
Zvonko Koželjnik	031 / 366 168	A, B

Opomba: * pripravnik/-ca za označeno kategorijo

foto Borut Zajc

DONACIJA DOHODNINE PD ŠOŠTANJU 2018 MOŽNA LE ŠE DO 31. DECEMBRA

Svoj del dohodnine lahko namenite nevladnim organizacijam. V nasprotnem primeru bo 0,5 odstotka vaše dohodnine romal v državni proračun.

Davčni zavezanci, ki so rezidenti Republike Slovenije, lahko v skladu s 142. členom Zakona o dohodnini do 0,5 odstotka dohodnine namenijo za financiranje splošno-koristnih namenov, reprezentativnih sindikatov ali političnih strank. Za splošno-koristne namene se po zakonu štejejo predvsem humanitarni nameni (vključno z varstvom človekovih pravic), nameni varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami, invalidski, dobrodelni, ekološki, kulturni, športni in religiozni nameni.

Zahtevo za namenitev dela dohodnine za donacije lahko oddate:

- preko sistema eDavki,
- pisno na finančnem uradu.

Zahtevo morate oddati do **31. decembra za tekoče koledarsko leto**. Če boste obrazec oddali v januarju, boste namenili del dohodnine iz leta 2018 in ne iz letošnjega leta.

Na Fursu ob tem opozarjajo še, da **vložena zahteva velja do preklica ali do spremembe zahteve**

NA DRUGI STRANI IMATE OBRAZEC KATEREGA LAHKO IZPOLNETE IN ODDATE V DRUŠTVENI PISARNI ALI NA FURS-U.

ZAHVALJUJEMO SE VAM ZA DONIRANE Odstotke OZIROMA SREDSTVA, KI BODO OMOGOČILA ŠE BOLJŠE DELOVANJE PLANINSKEGA DRUŠTVA.

Članarina

SPOŠTOVANII

Pred nami je glavna planinska sezona, razmere v visokogorju so vse bolj primerne za obisk, odpirajo se še zadnje planinske kočice ... Da bo **obisk gora prijetno, nepozabno in varno doživetje**, se je treba nanj primerno pripraviti. V gore in na planinske poti se je – samostojno ali s planinskim društvom – treba odpraviti ustrezno opremljen, izbirati poti, primerne svojim psihofizičnim sposobnostim, pred odhodom preveriti tudi vremensko napoved, stanje poti

in odprtost planinskih koč, se od doma odpraviti dovolj zgodaj in o načrtih obvestiti domače.

Če v letošnjem letu še niste poravnali članarine v **Planinskem društvu Šoštanj**, naj vas spomnimo, da članstvo prinaša zavarovanje v gorah – za primer trajne invalidnosti, za primer nezgodne smrti, **zavarovanje** odgovornosti proti tretji osebi in za primer reševanja in zdravljenja s 24-urno asistenco zunaj Slovenije (za člane A velja za ves svet, za člane ostalih kategorij

PODATKI O DAVČNEM ZAVEZANCU:

(Ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna št.)

(poštna številka, ime pošte)

--	--	--	--	--	--	--	--

Davčna številka

(pristojni davčni urad)

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

IME OZ. NAZIV UPRAVIČENVCA

DAVČNA ŠT. UPRAVIČENCA

ODSTOTEK (%)

V/Na _____, dne _____

Podpis zavezanca/ke

v gorah Evrope in Turčije). Člani lahko uveljavljate še številne ugodnosti: od 30 do 50 % popusta pri prenočevanju v slovenskih planinskih kočah ter popust pri prenočevanju v okoli 1200 planinskih kočah v Alpah, Pirenejih in širše, 20 % popusta pri nakupu izdaj Planinske založbe PZS in 25 % popusta pri naročnini na Planinski vestnik, popust pri nabavi opreme in storitev pogodbenih partnerjev PZS, pri vstopnini v Slovenski planinski muzej in Narodni park Paklenica (Hrvaška).

Planinci s članstvom prav tako izkažete pripadnost planinski organizaciji ter podporo pri izvajanju programa dela našega društva ter Planinske zveze Slovenije, kot so npr. urejanje planinskih poti, izvajanje naravovarstvenih aktivnosti, izhajanje Planinskega vestnika, delovanje Slovenskega planinskega muzeja, vzdrževanje planinskih spominskih obeležij ipd. Poleg tega kakovostno preživljate čas s sorodno mis-

lečimi ljubitelji gorske narave in aktivnega načina življenja.

Članarino lahko poravnate v Gvetličar- ni Nahtigal ter v pisarni društva (Vila Lučka, Koroška cesta 13) ali prek spletne strani Planinske zveze Slovenije clanari-na.pzs.si. Če vam čas tega ne dopušča, je od 1. junija do 30. septembra člana- rino znova mogoče poravnati tudi na Petrolovih bencinskih servisih.

Dobrodošli v dobri družbi!

foto: Suzana Podvinšek

Planinski večeri

Na koncu niso leta življenja, ki štejejo, ampak dejstvo,
koliko življenja je bilo v teh letih
(Abraham Lincon).

Na podoben princip najverjetneje živijo tudi tisti, ki svoja življenja živijo v pustolovščinah, avanturističnih doživetjih, potopljeni v naravo, znamenitosti in kulturni utrip različnih narodov. Raziskujejo, mnogim zakrite, bisere narave in s tem bogatijo svoje življenje.

Njihove zgodbe so pripravljeni deliti tudi z nami, hladni pozno jesenski in dolgi zimski večeri pa so kot nalašč primerni ravno za tovrstna poslušanja različnih potopisov, zato Planinsko društvo Soštanj v okviru svojih aktivnosti tudi letos organizira planinske večere, kjer navihanih zgodb in čudovite narave skozi predavanja gostov ne bo manjkalo.

Vljudno vabljeni na prijetna večerna druženja na Koroško cesto 13, v prostore Planinskega društva Soštanj (bivši vrtec Lučka).

...skupaj od leta 1904...